

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodnicząca	SSA Janina Domańska-Szerel
Sędziowie	SSA Tomasz Eryk Wirzman SSA Leszek Kulik (spr.)
Protokolant	Agnieszka Rezanow-Stöcker

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku – Grzegorza Giedrysa

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2012 r. sprawy:

1. **M. K. (1)** oskarżonego z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 56 ust.3 powołanej wyżej ustawy w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1.04.2011r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz innych ustaw w zw. z art. 4 §1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 56 ust.3 tejże ustawy w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1.04.2011r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz innych ustaw w zw. z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 55 ust. 3 powołanej wyżej ustawy w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1.04.2011r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz innych ustaw w zb. z art. 56 ust. 3 powołanej wyżej ustawy w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1.04.2011r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz innych ustaw w zw. z art. 4 § 1 kk.

2. **C. K. s. P.** oskarżonego z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk, art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk, art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 55 ust. 3 w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1.04.2011r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz innych ustaw w zb. z art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1.04.2011r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz innych ustaw w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk, art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 18 § 3 kk w zw. z art. 252 § 1 kk w brzmieniu nadanym przez ustawę z dn. 6.06.1997r. Kodeks karny w zw. z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 270 § 3 kk, art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 276 kk, art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1.04.2011r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz innych ustaw w zb. z art. 56 ust.3 tejże ustawy w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1.04.2011r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz innych ustaw w zw. z art. 4 § 1 kk, art. 263§2kk, art. 54 ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 18 § 2 kk w zw. z art. 270 § 1 kk, kk, art. 55 ust.3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1.04.2011r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz innych ustaw w zb. z art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1.04.2011r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

oraz innych ustaw w zw. z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 235 kk, art. 45³ ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, z powodu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 14 grudnia 2011r. sygn. akt III K 192/10

I. Zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:

1) orzeczoną wobec oskarżonego M. K. (1) na podstawie art. 45 § 1 kk równowartość korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przypisanego mu przestępstwa w pkt. V A podlegającą przypadkowi obniża do kwoty 111.903 (stu jedenastu tysięcy dziewięciuset trzech) złotych,

2) eliminuje z opisu czynu przypisanego C. K. w pkt. X części dyspozytywnej wyroku dane osobowe M. J. (1) i H. G. przyjmując, iż czynu tego oskarżony dopuścił się wspólnie i w porozumieniu z M. W. i innymi ustalonymi osobami,

3) orzeczoną w pkt. X części dyspozytywnej wyroku wobec oskarżonego C. K. na podstawie art. 46 § 1 kk kwotę tytułem nałożonego na oskarżonego obowiązku naprawienia w całości szkody poniesionej przez pokrzywdzone Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w S. obniża do 66.503,16 zł (sześćdziesięciu sześciu tysięcy pięciuset trzech złotych i szesnastu groszy),

4) na mocy art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec C. K. kary łącznej grzywny zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 18 września 2006r. do dnia 14 grudnia 2006r. przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny.

II. W pozostałym zakresie wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy.

III. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz: adw. B. W. i adw. M. J. (2) kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym kwoty po 138 (sto trzydzieści osiem) złotych należnego podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonym: C. K. i M. K. (1) za postępowanie przed sądem drugiej instancji.

IV. Kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

M. K. (2) (z d. B.) została oskarżona o to, że:

I. w bliżej nieustalonych dniach w grudniu 2003 r. w B. i innych miejscowościach, pozwalając sprawcom uprowadzenia P. S. na pobyt w swoim mieszkaniu przy ul. (...) oraz udostępniając swój dom w Ż. na miejsce pozbawienia wolności ułatwiła M. W. i innym osobom wzięcie P. S., jako zakładnika w celu zmuszenia go do zapłaty okupu w wysokości 300.000 euro, tj. o przestępstwo z art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 252 §2 k.k. w zw. z art. 189 §1 k.k.;

II. w okresie od lutego 2004 r. do stycznia 2005 r. w B. i w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w realizacji z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, wbrew przepisom ustawy, uczyniwszy sobie z popełnienia przestępstw tego rodzaju stałe źródło dochodu, wzięła w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych w ten sposób, że:

1. w okresie od lutego do lipca 2004 r. wspólnie i w porozumieniu z C. K., M. J. (1), M. K. (3), M. C. i innymi osobami finansowała nabycie co najmniej 10 transakcjach, łącznie nie mniej niż 26 kg marihuany, 1000 sztuk tabletek extasy, 1000 znaczków LSD, 1kg amfetaminy i 300 gram kokainy, brała udział w wyjazdach do W., podczas których

przewożono te narkotyki do B., a także przechowywała je w swoim mieszkaniu przy ul. (...) oraz wydawała innym osobom do dalszego rozprowadzenia

2. w okresie od października 2004 r. do stycznia 2005 r. wspólnie i w porozumieniu z C. K., M. K. (3) i innymi osobami, uczestnicząc w wyjazdach po zakup narkotyków wzięła udział w obrocie łącznie 5,5 kg marihuany, 1000 szt. tabletek extasy i 100 gr. kokainy, które następnie przechowywała w swoim mieszkaniu przy ul. (...) i wydawała innym osobom do dalszego rozprowadzenia,

3. w styczniu 2005 r. wspólnie i w porozumieniu z C. K. zakupiła łącznie 1 kg amfetaminy i 1 kg marihuany, które wskutek 3 wyjazdów przewiozła z W. do B.,

to jest o przestępstwo z art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k.;

III. w okresie od stycznia do lipca 2005 r. w B. i w W., realizując wspólnie i w porozumieniu z C. K. i innymi osobami powzięty z góry cel osiągnięcia z handlu narkotykami korzyści majątkowych, uczyniwszy sobie z popełnienia przestępstw tego rodzaju stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy wzięła udział w obrocie znaczną ilością narkotyków, w ten sposób, że współfinansowała transakcję nabycia środków odurzających oraz w swoim mieszkaniu przy ul. (...) przechowywała przywiezione z Holandii łącznie około 22 kg marihuany i 300 gram kokainy, które to narkotyki wydawała innym osobom do dalszego rozprowadzenia, a nadto osobiście uczestniczyła w co najmniej jednym wyjeździe do Holandii, z którego przywieziono do Polski 1,5 kg marihuany, to jest o przestępstwo z art. 55 ust.3 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 tejże ustawy w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k.;

IV. w nieustalonym czasie wiosną 2005r. w B. udzieliła C. K. pomocy do nabycia i przechowywania przyrządów do uprawy konopi w ten sposób, że wspólnie i w porozumieniu z R. R. przewiozła te przedmioty do wynajętego mieszkania przy ul. (...), a następnie do garażu przy ul. (...), tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 54 ust. 1 ustawy z dn. 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

M. K. (1) urząd prokuratorski oskarżył o to, że:

V. w okresie od stycznia 2003 r. do lutego 2004 r. działając na terenie Belgii, Danii, Szwecji, Niemiec i Polski, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w realizacji z góry powziętego zamiaru, biorąc udział w hurtowym obrocie środkami psychotropowymi w postaci amfetaminy, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w tym A. K., M. S., R. I., E. K., J. L., W. Z., K. G., M. H. i innymi, pod kierownictwem M. G., ośmiokrotnie brał udział w wywiezieniu z Polski przez Niemcy, Belgię, Danię do Szwecji znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości łącznie 31 kilogramów, które wcześniej nabył od C. K., Z. S., a w szczególności:

1. 1.

1. w styczniu 2003 r. działające wspólnie i w porozumieniu z K. G. pod kierownictwem i na zamówienie M. G. wywiózł z Polski do Szwecji przez Niemcy i Danię 1 kilogram amfetaminy nabyte wcześniej od C. K.,

2. w dniu 17 lutego 2003 r. działające wspólnie i w porozumieniu z K. G. oraz K. D. pod kierownictwem i na zamówienie M. G. wywiózł z Polski do Szwecji przez Niemcy i Danię 3 kilogramy amfetaminy nabyte wcześniej od C. K.,

3. w dniach 21-29 marca 2003 r. działające wspólnie i w porozumieniu z R. I., E. K., M. H., M. S. oraz A. K. pod kierownictwem i na zamówienie M. G. wywiózł z Polski do Szwecji przez Niemcy, Belgię i Danię 3 kilogramy amfetaminy nabyte wcześniej od nie ustalonej osoby przez A. K.,

4. w dniach 11-16 kwietnia 2003 r. działające wspólnie i w porozumieniu z R. I., E. K., M. H., M. S. oraz A. K. pod kierownictwem i na zamówienie M. G. wywiózł z Polski do Belgii przez Niemcy, 14 kilogramów amfetaminy, a

następnie przez Danię do Szwecji 5 kilogramów amfetaminy, przy czym 11 kilogramów amfetaminy zostało wcześniej nabyte przez A. K. od D. O., M. Z., G. A. i C. S. a 3 kilogramy od C. K.,

5. w bliżej nie ustalonej dacie na początku kwietnia 2003 r. w T. sprzedał J. L. 300 gram amfetaminy,

6. w bliżej nie ustalonej dacie latem 2003 r. działając wspólnie i w porozumieniu z K. G. i W. Z. pod kierownictwem i na zamówienie M. G. wywiózł z Polski do Szwecji przez Niemcy i Danię 4 kilogramy amfetaminy nabyte wcześniej Z. S.,

7. w bliżej nie ustalonej dacie latem 2003 r. działając wspólnie i w porozumieniu z W. Z. pod kierownictwem i na zamówienie M. G. wywiózł z Polski do Szwecji przez Niemcy i Danię 3 kilogramy amfetaminy nabyte wcześniej Z. S.,

8. w bliżej nie ustalonej dacie latem 2003 r. działając wspólnie i w porozumieniu z K. G. i nie ustaloną osobą wskazaną jako kurier do przemytu amfetaminy przez J. L. pod kierownictwem i na zamówienie M. G. wywiózł z Polski do Szwecji przez Niemcy i Danię 3 kilogramy amfetaminy nabyte wcześniej Z. S.,

9. w bliżej nie ustalonej dacie latem 2003 r. działając wspólnie i w porozumieniu z P. M. wskazanym jako kurier do przemytu amfetaminy przez A. U. pod kierownictwem i na zamówienie M. G. usiłował wywieźć z Polski do Szwecji przez Niemcy i Danię 3 kilogramy amfetaminy nabyte wcześniej od Z. S., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odstąpienie przez współnika od zamiaru przemytu narkotyków przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności wymierzonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i z art.56 ust. 3 ustaw z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 §1 k.k. i z zw. z art. 64 §1 k.k.;

II. w bliżej nie ustalonej dacie we wrześniu lub październiku 2002 r. w B. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających, działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. sprzedał wbrew przepisom ustawy K. G. 1 kilogram marihuany za kwotę 11.000 zł, przy czym z popełnienia przestępstw uczynił sobie stałe źródło dochodu, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności wymierzonej za umyślne przestępstwo podobne, to jest o przestępstwo z art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 59 ust. 1 teź ustawy w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k.;

III. w bliżej nie ustalonej dacie w 1995 lub 1996 r. wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. przewiózł przez nie ustalone przejście graniczne z Holandii poprzez Niemcy do Polski łącznie 2 kilogramy środka odurzającego w postaci haszyszu, a następnie narkotyki te sprzedał za kwotę 12 tysięcy złotych, tj. o czyn z art. 29 ust. 3 ustawy z dnia 31 stycznia 1985 r. o zapobieganiu narkomanii (Dz.U. z 12 lutego 1985 r.)w zw. z art. 4 §1 k.k.

C. K. o to, że:

IV. w dniu 19 września 1997r. w B. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej zawierając umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych i dołączając do niej podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach w Agencji (...) K. K. wprowadził pełnomocnika (...) sp. z o.o. M. G. (1) w błąd co do zamiaru wywiązania się z obowiązków abonenta sieci (...) i przez to doprowadził to przedsiębiorstwo do niekorzystnego rozporządzenia telefonem komórkowym (...) o wartości 700 zł, to jest o czyn z art. 286 §1 k.k. w zb. z art. 270 §1 k.k.

V. w dniu 14 kwietnia 1998 r. w B. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej zawierając umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych i dołączając do niej podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach z SPR (...) K. K. wprowadził pełnomocnika przedsiębiorstwa (...) SA w błąd co do zamiaru wywiązania się z obowiązków abonenta sieci (...) i przez to doprowadził to przedsiębiorstwo do niekorzystnego telefonem komórkowym (...) i kartą SIM łącznej wartości 1.784,97 zł, tj. o czyn 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k.;

VI. w okresie od kwietnia do 16 maja 2003r. w B., B. i innych miejscowościach, realizując wspólnie i w porozumieniu z M. W., M. J. (1), H. G. i innymi osobami powzięty z góry cel uzyskania korzyści majątkowej, wprowadzając przedsiębiorstwo (...) w błąd co do zamiaru wykonania usługi transportowej oraz posługując się podrobioną wspólnie z M. J. (1) polisą (...) S.A. dot. odpowiedzialności cywilnej przewoźnika, poprzez przyjęcie transportu wódki żołądkowej gorzkiej o wartości 330.000 , a następnie jej przywłaszczenie doprowadził (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia tym towarem na szkodę przedsiębiorstwo (...) SA, (...) SA, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności wymierzonej za umyślne przestępstwo podobne, to jest o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

VII. w okresie od stycznia do sierpnia 2003 r. w B. i w innych miejscowościach realizując wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami powzięty z góry cel osiągnięcia z handlu narkotykami korzyści majątkowych, uczyniwszy sobie z popełnienia przestępstw tego rodzaju stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy, biorąc udział w krajowym i transgranicznym obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi:

1.
1. dokonał przywozu z Holandii do B. łącznie nie mniej, niż 20 kg marihuany, w ten sposób, że po uzgodnieniu dostawców, sposobu przemytu i finansowania zakupów zlecał M. J. (1), A. P., G. R. i R. S. nabywanie w Holandii i przywóz pociągami do B. każdorazowo od 3 do 5 kg marihuany, z czego wspólnie z M. J. (1) wprowadził do obrotu 4,5 kg marihuany odsprzedając ją w W. innym osobom, przy czym w celu posłużenia się przy przekraczaniu granicy dostarczył R. S. i G. R. dwa przerobione paszporty,

2. w okresie od lutego do sierpnia 2003 r. na trasie W. – B. – O. realizując powzięty z góry cel osiągnięcia z handlu narkotykami korzyści majątkowych, wbrew przepisom ustawy wziął udział w obrocie 7 kg amfetaminy, którą w trzech transakcjach przekazał M. K. (1), udzielając mu w ten sposób pomocy do przewiezienia tej ilości narkotyków z Rzeczpospolitej Polskiej do Szwecji,

3. w okresie od stycznia do marca 2003 r. w B. realizując powzięty z góry cel osiągnięcia z handlu narkotykami korzyści majątkowych, wbrew przepisom ustawy wziął udział w obrocie 1,5 kg amfetaminy i 2 kg marihuany, które w trzech transakcjach sprzedał D. Z., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności wymierzonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 55 ust. 3 w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 270 §1 k.k. i art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 55 ust.3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 3 tejże ustawy w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k.;

VIII. w dniu 11 września 2003r. w B., realizując wspólnie i w porozumieniu z C. K. powzięty z góry cel uzyskania korzyści majątkowej, wprowadzając przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. w błąd co do zamiaru wywiązania się ze świadczenia wzajemnego doprowadził to przedsiębiorstwo do niekorzystnego rozporządzenia paliwami płynnymi o łącznej wartości 27.798.03 zł w ten sposób, że zamówił i przyjął dostawę tych paliw, a następnie mimo odroczenia terminu płatności, nie opłacił należności, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności wymierzonej za umyślne przestępstwo podobne, to jest o przestępstwo z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k.

IX. w bliżej nieustalonych dniach w okresie od września do grudnia 2003 r. w B. i innych miejscowościach, w wykonaniu wspólnie i w porozumieniu z M. C. (1) powziętego z góry zamiaru współdziałania przy wymuszeniu okupu, umożliwiając zleceniodawcy uprowadzenia P. S. – M. W. nawiązanie kontaktu z wykonawcami przestępstwa, pomagając im w znalezieniu miejsca pozbawienia wolności i dając im kwaterę oraz w dn. 23 grudnia 2003 r. pilotując samochód przewożący uprowadzonego z G. do Ż. załatwił tym osobom wzięcie P. S. i jako zakładnika w celu zmuszenia go do zapłaty okupu w wysokości 300 tys. Euro, to jest o przestępstwo z art. 18 §2 k.k. w zw. z art. 252 §1 k.k. w zb. z art. 189 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

X. w nieustalonym czasie w II połowie 2003r. w W. nabywając od nieustalonej osoby 5 blankietów praw jazdy i 2 blankiety dowodów rejestracyjnych podjął przygotowania do ich podrobienia i użycia jako autentycznych dokumentów, to jest o przestępstwo z art. 270 §3 k.k.;

XI. w nieustalonych dniach jesienią 2003r. w B. i innych miejscowościach realizując wspólnie i w porozumieniu z M. W., K. B., M. C. (1), D. A. i innymi osobami cel osiągnięcia korzyści majątkowej, pod pozorem świadczenia usługi transportowej towaru, wykorzystując przerobiony poprzez wklejenie zdjęcia K. B. dowód osobisty N. D. oraz podrobione i przerobione na dokumenty kierowcy D. A. dowody osobiste, prawa jazdy i dowody rejestracyjne pojazdów, wprowadził przedsiębiorstw (...) w błąd co do zamiarów i podmiotu zleceniobiorcy, doprowadził je do niekorzystnego rozporządzenia płytami kartonowo- gipsowymi i przyborami ładunkowymi o łącznej wartości 14.186,39 zł na szkodę przedsiębiorstwa (...), który to ładunek został wydany posługującemu się sfałszowanymi dokumentami W. Z. D. A., a następnie przywłaszczony, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności wymierzonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 286 §1 k.k. w zb. z art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k.;

XII. nieustalonego dnia w 2003 r. w B. ukrył 10 uzyskanych w wyniku przestępstw dokumentów w postaci dowodów osobistych i praw jazdy innych osób, m. in. W. Z. przyjmując od M. C. te dokumenty, którymi nie miał prawa rozporządzać, a następnie przechowując w wynajmowanych mieszkaniach i użyczonym garażu, tj. o czyn z art. 276 k.k.;

XIII. nieustalonego dnia w grudniu 2003r. w B. przyjął od M. J. (1), a następnie użytkował wyłudzony na szkodę (...) SA samochód (...) nr rej. (...) o wartości 105.000 zł, tj. o czyn z art. 291 §1 k.k.;

XIV. w okresie od lutego 2004 do lipca 2005 w B. i w W. realizując wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami powzięty z góry cel osiągnięcia z handlu narkotykami korzyści majątkowych, w krótkich odstępach czasu, uczyniwszy sobie z popełnienia przestępstw tego rodzaju stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy wziął udział w obrocie krajowym i transgranicznym znacznymi ilościami narkotyków w ten sposób, że:

1. 1.

1. w okresie od lutego do lipca 2004 r. wspólnie i w porozumieniu z M. C., M. J. (1), M. K. (3), M. B. i innymi osobami w co najmniej 10 transakcjach w W. nabył łącznie nie mniej niż 26 kg marihuany, 1000 sztuk tabletek extasy, 1000 znaczków LSD, 1 kg amfetaminy i 300 gram kokainy, z których 25 kg marihuany i 300 gram kokainy przekazał do rozprowadzenia innym osobom,

2. od połowy 2004 r. do stycznia 2005 r. wspólnie i w porozumieniu z M. K. (4), M. K. (3) i innymi osobami w co najmniej 6 transakcjach w W. nabył, a następnie przekazał do rozprowadzenia innym osobom do rozprowadzenia łącznie nie mniej niż 6.5 kg marihuany, 3.000 sztuk tabletek extasy, 1 kg amfetaminy i 100 gram kokainy,

3. nieustalonego dnia w okresie od października do listopada 2004 r. w B. przyjął od M. C. 2,6 kg haszyszu, a następnie przekazał go innym osobom do dalszego rozprowadzenia,

4. zorganizował przemyt narkotyków z Holandii do B., w ten sposób, że wielokrotnie zakupił łącznie nie mniej niż 22 kg marihuany, którą następnie wspólnie z innymi osobami przewoził do W. oraz do B., po czym przekazał: 20 kg marihuany M. C. i przesłany przez niego osobom, 1,2 kg- M. K. (3) i P. G., 0,3 kg R. M. oraz 0,5 kg T. i P. S. (2),

5. wielokrotnie zakupił w W. łącznie nie mniej niż 3 kg amfetaminy, 1 kg marihuany, 300 gram kokainy, które następnie odsprzedał: 1,8 kg amfetaminy R. M., 1 kg amfetaminy M. K. (3) i P. H., 300 gram kokainy M. C. oraz 0,2 kg amfetaminy przewiózł do Holandii i przekazał M. J. (1),

6. w styczniu 2005 r. w W. przyjął od E. D., a następnie przekazał do dalszego rozprowadzenia R. M. 15 gram amfetaminy, 60 gram marihuany, 150 tabletek extasy,

7. w bliżej nie ustalonych dniach od maja do czerwca 2005 r. w B. dwukrotnie przyjął od M. C. łącznie 1,5 kg marihuany z czego do dalszego rozprowadzenia 1 kg przekazał M. K. (3) i P. G., a 0,5 kg M. K. (4),

8. w bliżej nie ustalonych dniach w czerwcu i lipca 2005 r. w Holandii dwukrotnie nabył łącznie nie mniej niż 3,5 kg marihuany i 1000 tabletek extasy, które to następnie wspólnie z M. B. i M. K. (3) przywieźli do B., gdzie 3 kg marihuany sprzedał M. C., a 0,5 kg marihuany i 1000 tabletek extasy przekazał M. K. (3) i P. G. przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności wymierzonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 3 tejże ustawy w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k.;

XV. w bliżej nieustalonym okresie od lipca 2004 r. do 2005 r. w B. w mieszkaniu przy ul. (...) bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną w postaci pistoletu nieustalonej marki wraz z co najmniej 16 sztukami amunicji kal. 5,65 mm, tj. o czyn z art. 263 §2 k.k.;

XVI. w nieustalonym czasie wiosną 2005r. w B. nabył, a następnie w mieszkaniu przy ul. (...) i w garażu przy ul. (...) przechowywał przyrządy do uprawy konopi: lampy sodowe, odżywki, zegary czasowe, filtr i pochłaniacze, tj. o czyn z art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;

XVII. w połowie 2005r. w B. nakłonił prowadzącego Agencję (...)E. N. do wystawienia poświadczającego nieprawdę zaświadczenia o zatrudnieniu A. K. (2) w tym przedsiębiorstwie, tj. o czyn z art. 18 §2 k.k. w zw. z art. 272 k.k.;

XVIII. w okresie od października do grudnia 2005r. w B., W., R. i innych miejscowościach realizując wspólnie i w porozumieniu ustalonymi osobami powzięty z góry cel osiągnięcia z handlu narkotykami korzyści majątkowych, w krótkich odstępach czasu, uczyniwszy sobie z popełnienia przestępstw tego rodzaju stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy wziął udział w obrocie krajowym i transgranicznym znacznymi ilościami narkotyków w ten sposób, że:

1. 1.

1. wspólnie i w porozumieniu z M. C., M. K. (3) i innymi osobami nabył w wyniku 6 transakcji: 15 kg marihuany, 0,4 kg amfetaminy i 100 gr kokainy i przewiózł z R. do B., a następnie przekazał innym osobom do dalszego rozprowadzenia,

2. przyjął od M. C., w ramach rozliczeń za dostarczoną marihuanę 1,6 kg haszyszu, a następnie 1,3 kg haszyszu przekazał do rozprowadzenia innym osobom,

3. w styczniu 2006 r. w dwóch transakcjach przyjął od M. C. 0,5 kg marihuany, a następnie w celu dalszego rozprowadzenia przekazał innym osobom,

4. w bliżej nie ustalonych dniach w lutym 2006 r. wspólnie i w porozumieniu z M. K. (3) nabył 1 kg amfetaminy w W., a następnie w B. przekazał innej osobie do dalszego rozprowadzenia,

5. w okresie od marca do września 2006 r. zorganizował nabycie, a następnie w wyniku 10 wyjazdów przywiózł z Holandii do Polski łącznie 24,5 kg marihuany i 100 gr kokainy, a także zorganizował przywiezienie z Holandii do Polski przez inną osobę łącznie 1,3 kg marihuany i 3.040 tabletek extasy, z których nie mniej niż 3,5 kg marihuany przekazał do dalszego rozprowadzenia M. K. (3), R. R., K. D. (2), P. i T. S., R. T. i K. S.,

6. nieustalonego dnia w Z. przekazał R. T. do dalszego rozprowadzenia 100 gr marihuany,

7. nieustalonego dnia latem 2006 r. w B. przyjął od R. R., po czym przekazał M. K. (4), M. K. (3) i R. T. łącznie 350 gr amfetaminy,

8. w dniu 18.09.2006 r. w W. na Dworcu (...) w celu dalszego rozprowadzenia przekazał M. K. (4) przywiezione z Holandii 1282 gram marihuany, a czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności wymierzonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 3 tejże ustawy w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k.;

XIX. w okresie od 15 do 18 kwietnia 2006 r. w B., realizując wspólnie i w porozumieniu z M. K. (4) i K. D. (2) powzięty z góry cel przypisania innej osobie odpowiedzialności za swój udział w dniu 15 kwietnia 2006 r. w B. przez siebie jako kierującego samochodem M. K. (4) (...) nr rej. (...) kolizję drogową, nakłonił K. D. (2) do fałszywego przyznania się do udziału w tej kolizji, kierując w ten sposób za jego zgodą przeciwko niemu postępowanie o to wykroczenie, tj. o czyn z art. 235 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XX. nieustalonego dnia od wiosny do czerwca 2003 r. w S. bez wymaganego zezwolenia, w krótkich odstępach czasu, w realizacji z góry powziętego zamiaru, uczyniwszy sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu prowadził obrót hurtowy napojami alkoholowymi w ten sposób, że:

1. 1.

1. wiosną 2003 r. dwa razy zbył H. G. po 5000 litrów spirytusu,

2. w maju i czerwca 2003 r. dwa razy zbył M. C. (1) po 5000 litrów spirytusu,

tj. o czyn z art. 45³ ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 §1 k.k.

Sąd Okręgowy w Białymstoku, wyrokiem z dnia 14 grudnia 2011 roku w sprawie sygn. akt III K 192/10:

I. oskarżoną **M. K. (2)** uznał za winną tego, że w bliżej nieustalonych dniach w grudniu 2003 roku w B. i innych miejscowościach, działając w zamiarze, aby inne osoby dokonały uprowadzenia i przetrzymywania zakładnika – P. S., pozwoliła sprawcom uprowadzenia P. S. na pobyt w swoim mieszkaniu przy ul. (...) oraz udostępniła swój dom w Ż. na miejsce pozbawienia wolności, przez co ułatwiła M. W. i innym osobom wzięcie P. S. jako zakładnika w celu zmuszenia go do zapłaty okupu w wysokości 300.000 euro, to jest czynu z art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 252 §1 k.k. w brzmieniu nadanym przez ustawę z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553) w zw. z art. 4 §1 k.k. i za ten czyn z mocy art. 18§3 k.k. w zw. z art. 252 §1 k.k. w brzmieniu nadanym przez ustawę z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553) w zw. z art. 4 §1 k.k. skazał ją, zaś z mocy art. 19 §1 k.k. w zw. z art. 252 §1 k.k. w brzmieniu nadanym przez ustawę z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553) w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 61 §1 k.k. w zw. z art. 60 §3 k.k. odstąpił od wymierzenia wobec niej kary;

II. oskarżoną **M. K. (2)** uznał za winną tego, że w okresie od lutego 2004 roku do stycznia 2005 roku w B. i w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w realizacji z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, wbrew przepisom ustawy, uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, wzięła udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych w ten sposób, że:

1. w okresie od lutego do lipca 2004 roku wspólnie i w porozumieniu z C. K. oraz innymi ustalonymi osobami finansowała nabycie łącznie 26 kilogramów ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) za kwotę 286.000 złotych, 1000 sztuk tabletek extasy za kwotę 2000 złotych, 1000 znaczków LSD za kwotę 10.000 złotych, jednego kilograma amfetaminy za kwotę 20.000 złotych i 300 gram kokainy za kwotę 33.300 złotych, a także brała udział w wyjazdach do W., podczas których przewożono te narkotyki do B. oraz przechowywała je w swoim mieszkaniu przy ul. (...) oraz wydawała innym osobom do dalszego rozprowadzenia,

2. w okresie od października 2004 roku do stycznia 2005 roku wspólnie i w porozumieniu z C. K. i innymi osobami, uczestnicząc w wyjazdach po zakup narkotyków, wzięła udział w obrocie łącznie 5,5 kilograma ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) o wartości rynkowej (hurtowej) 60.500 złotych, 1000 sztuk tabletek extasy o wartości rynkowej (hurtowej) 2.000 złotych i 100 gram kokainy o wartości rynkowej (hurtowej) 9.300 złotych, które to środki odurzające i psychotropowe następnie przechowywała w swoim mieszkaniu przy ul. (...) i wydawała innym osobom do dalszego rozprowadzenia,

3. w styczniu 2005 roku wspólnie i w porozumieniu z C. K. zakupiła łącznie 1 kg amfetaminy za kwotę 11.000 złotych i 1 kg ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) za kwotę 15.000 złotych, które to środki odurzające i psychotropowe trzykrotnie przewoziła z W. do B.,

tj. czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. i za ten czyn z mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. skazała ją, zaś z mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 61 §1 k.k. w zw. z art. 60 §3 k.k. odstąpił od wymierzenia wobec niej kary;

- z mocy art. 61 §2 k.k. w zw. z art. 45 §1 k.k. odstąpił od orzeczenia wobec oskarżonej M. K. (2) przypadku równowartości korzyści osiągniętej z popełnionego przestępstwa;

III. oskarżoną **M. K. (2)** uznał za winną tego, że w okresie od stycznia do lipca 2005 roku w B. i w W., realizując wspólnie i w porozumieniu z C. K. i innymi osobami powzięty z góry zamiar osiągnięcia z handlu narkotykami korzyści majątkowych, działając w krótkich odstępach czasu, uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy, wzięła udział w obrocie krajowym i wewnątrzspółnotowym znacznej ilości środków odurzających i psychotropowych w ten sposób, że dokonała przywozu znacznej ilości środków odurzających w postaci 1,5 kilograma ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) o wartości rynkowej (hurtowej) 16.500 złotych z Holandii do Polski oraz współfinansowała nabywanie przez inne osoby w Holandii tego środka odurzającego oraz przechowywała w swoim mieszkaniu przy ul. (...) przywiezione przez nią i inne osoby z Holandii łącznie około 22 kilogramy marihuany o wartości rynkowej (hurtowej) 242.000 złotych i 300 gram kokainy o wartości rynkowej (hurtowej) 27.000 złotych, które to narkotyki wydawała innym osobom do dalszego rozprowadzenia, to jest czynu z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. i za ten czyn z mocy art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. skazała ją, zaś z mocy art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011

roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. w zw. z art. 61 §1 k.k. w zw. z art. 60 §3 k.k. odstąpił od wymierzenia wobec niej kary;

- z mocy art. 61 §2 k.k. w zw. z art. 45 §1 k.k. odstąpił od orzeczenia wobec oskarżonej M. K. (2) przypadku równowartości korzyści osiągniętej z popełnionego przestępstwa;

IV. oskarżoną **M. K. (2)** uznał za winną tego, że w nieustalonym czasie wiosną 2005 roku w B. udzieliła C. K. pomocy do nabycia i przechowywania przyrządów do uprawy konopi w ten sposób, że wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą przewiozła te przedmioty do wynajętego mieszkania przy ul. (...), a następnie do garażu przy ul. (...), to jest czynu z art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) i za to z mocy art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) skazał ją, zaś z mocy art. 19 §1 k.k. w zw. z art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 61 §1 k.k. w zw. z art. 60 §3 k.k. odstąpił od wymierzenia wobec niej kary;

V. oskarżonego **M. K. (1)** w ramach czynu zarzuczonego mu w pkt. V uznał za winnego tego, że:

A. w okresie od stycznia 2003 roku do lutego 2004 roku działając na terenie Belgii, Danii, Szwecji, Niemiec i Polski, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w realizacji z góry powziętego zamiaru, uczyniwszy sobie z popełniania tego przestępstwa stałe źródło dochodu oraz dopuszczając się tego czynu w ciągu 5 lat od odbycia ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności wymierzonej za umyślne przestępstwo podobne, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, wbrew przepisom ustawy, wielokrotnie dokonywał wywozu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez Niemcy, Belgię, Danię do Szwecji znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości 31 kilogramów o wartości rynkowej 620.000 złotych, które wcześniej nabył od C. K. i innych ustalonych osób, a mianowicie:

1. w styczniu 2003 roku, działając wspólnie i w porozumieniu z K. G. pod kierownictwem i na zamówienie M. G., dokonał wywozu z Polski do Szwecji przez Niemcy i Danię jednego kilograma wcześniej nabytej od C. K. amfetaminy o łącznej wartości rynkowej (hurtowej) 20.000 złotych,
2. w dniu 17 lutego 2003 roku działając wspólnie i w porozumieniu z K. G. oraz K. D., pod kierownictwem i na zamówienie M. G., dokonał wywozu z Polski do Szwecji przez Niemcy i Danię nabytych wcześniej od C. K. 3 kilogramów amfetaminy o wartości rynkowej (hurtowej) 60.000 złotych,
3. w dniach 21 – 29 marca 2003 roku, działając wspólnie i w porozumieniu z R. I., E. K., M. H., M. S. oraz A. K., pod kierownictwem i na zamówienie M. G. dokonał wywozu z Polski do Szwecji przez Niemcy, Belgię i Danię nabytych wcześniej od nieustalonej osoby przez A. K. 3 kilogramów amfetaminy o wartości rynkowej (hurtowej) 60.000 złotych,
4. w dniach 11 – 16 kwietnia 2003 roku, działając wspólnie i w porozumieniu z R. I., E. K., M. H., M. S. oraz A. K., pod kierownictwem i na zamówienie M. G., dokonał wywozu z Polski do Belgii przez Niemcy 14 kilogramów amfetaminy o wartości rynkowej (hurtowej) 280.000 złotych, a następnie przez Danię do Szwecji 5 kilogramów amfetaminy o wartości rynkowej (hurtowej) 100.000 złotych, przy czym 11 kilogramów amfetaminy zostało wcześniej nabyte przez A. K. od D. O., M. Z., G. A. i C. S., a 3 kilogramy od C. K.,
5. w bliżej nieustalonej dacie latem 2003 roku, działając wspólnie i w porozumieniu z K. G. i W. Z., pod kierownictwem i na zamówienie M. G., dokonał wywozu z Polski do Szwecji przez Niemcy i Danię 4 kilogramów amfetaminy o wartości rynkowej (hurtowej) 80.000 złotych nabytych wcześniej od Z. S.,
6. w bliżej nieustalonej dacie latem 2003 roku, działając wspólnie i w porozumieniu z W. Z., pod kierownictwem i na zamówienie M. G., dokonał wywozu z Polski do Szwecji przez Niemcy i Danię 4 kilogramów amfetaminy o wartości rynkowej (hurtowej) 80.000 złotych nabytych wcześniej od Z. S.,

7. w bliżej nieustalonej dacie latem 2003 roku, działając wspólnie i w porozumieniu z K. G. i nieustaloną osobą wskazaną jako kurier do przemytu amfetaminy przez J. L., pod kierownictwem i na zamówienie M. G., dokonał wywozu z Polski do Szwecji przez Niemcy i Danię 3 kilogramów amfetaminy o wartości rynkowej (hurtowej) 60.000 złotych nabytych wcześniej od Z. S.,

8. w bliżej nieustalonej dacie latem 2003 roku, działając wspólnie i w porozumieniu z P. M. wskazanym jako kurier do przemytu amfetaminy przez A. U., pod kierownictwem i na zamówienie M. G., usiłował dokonać wywozu z Polski do Szwecji przez Niemcy i Danię 3 kilogramów amfetaminy o wartości rynkowej 60.000 złotych nabytych wcześniej od Z. S., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odstępnie przez współnika od zamiaru przemytu narkotyków, tj. czynu z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k.,

B. w bliżej nieustalonej dacie na początku kwietnia 2003 roku w T., wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka psychotropowego w postaci amfetaminy w ten sposób, że sprzedał 300 gram amfetaminy J. L. za kwotę 6.000 złotych, przy czym z popełnienia tego rodzaju przestępstw uczynił sobie stałe źródło dochodu oraz dopuścił się tego czynu w ciągu 5 lat po odbyciu ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności wymierzonej za umyślne przestępstwo podobne, to jest czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k.

i za to:

- za czyn przypisany w ppkt. A z mocy art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. skazał go, zaś z mocy art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 60 §3 k.k. w zw. z art. 60 §6 pkt 2 k.k. wymierzył mu **karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 20 złotych,**
- w związku ze skazaniem za ten czyn z mocy art. 45 §1 k.k. orzekł wobec oskarżonego **M. K. (1)** przepadek równowartości korzyści osiągniętej z popełnionego przestępstwa w kwocie **141.903 złotych,**
- za czyn przypisany w ppkt. B z mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. skazał go, zaś z mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 60 §4 k.k. w zw. z art. 60 §6 pkt 4 k.k. wymierzył mu **karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 20 złotych,**
- w związku ze skazaniem za ten czyn z mocy art. 45 §1 k.k. orzekł wobec oskarżonego **M. K. (1)** przepadek równowartości korzyści osiągniętej z popełnionego przestępstwa w **kwocie 6.000 złotych;**

VI. oskarżonego **M. K. (1)** uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonej dacie we wrześniu lub październiku 2002 roku w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wziął udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z A. K., sprzedał, wbrew przepisom ustawy, K. G. jeden kilogram marihuany za kwotę 11.000 zł, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu oraz dopuścił się tego czynu w ciągu 5 lat po odbyciu ponad 6 miesięcy kary

pozbawienia wolności wymierzonej za umyślne przestępstwo podobne, to jest czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm) w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. i za to z mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm) w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. skazał go, zaś z mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm) w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 60 §4 k.k. w zw. z art. 60 §6 pkt 4 k.k. wymierzył mu **karę grzywny w wysokości 120 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 20 złotych;**

- z mocy art. 45 §1 k.k. orzekł wobec oskarżonego **M. K. (1)** przepadek równowartości korzyści osiągniętej z popełnionego przestępstwa w **kwocie 5.500 złotych;**

VII. oskarżonego **M. K. (1)** uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonej dacie w 1995 roku lub 1996 roku, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z M. M., dokonał przywozu przez nieustalone przejście graniczne z Holandii poprzez Niemcy do Rzeczypospolitej Polskiej znacznej ilości środka odurzającego w postaci 2 kilogramów haszyszu, a następnie uczestniczył w obrocie tymi narkotykami, sprzedając je nieustalanej osobie za kwotę 12.000 złotych, tj. czynu z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm) w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zw. z art. 4 §1 k.k. i za ten czyn z mocy art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm) w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zw. z art. 4 §1 k.k. skazał go, zaś z mocy art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. skazał go, zaś z mocy art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. w zw. z art. 60 §4 k.k. w zw. z art. 60 §6 pkt 2 k.k. wymierzył mu **karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 20 złotych;**

- z mocy art. 45 §1 k.k. orzekł wobec oskarżonego **M. K. (1)** przepadek równowartości korzyści osiągniętej z popełnionego przestępstwa w **kwocie 6.000 złotych;**

VIII. oskarżonego **C. K.** uznał za winnego tego, że w dniu 19 września 1997 roku w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zawierając umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych i dołączając do niej podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach w Agencji (...) K. K., wprowadził pełnomocnika (...) sp. z o.o. M. G. (1) w błąd co do okoliczności związanych ze swoim zatrudnieniem i wysokością zarobków oraz co do zamiaru wywiązania się z obowiązków abonenta sieci (...), w wyniku czego doprowadził (...) spółkę z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci telefonu komórkowego marki (...) o wartości 700 złotych, to jest czynu z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 270 §1 k.k. i za to z mocy art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. skazał go, zaś z mocy art. 286 §1

k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. zw. z art. 60 §4 k.k. w z art. 60 §6 pkt 4 k.k. wymierzył mu **karę 40 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 20 złotych,**

IX. oskarżonego **C. K.** uznał za winnego tego, że w dniu 14 kwietnia 1998 roku w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zawierając umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych i dołączając do niej podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach w (...) K. K., wprowadził pełnomocnika przedsiębiorstwa (...) S.A. w błąd co do okoliczności związanych ze swoim zatrudnieniem i wysokością zarobków oraz co do zamiaru wywiązania się z obowiązków abonenta sieci (...), w wyniku czego doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci telefonu komórkowego (...) i karty SIM o łącznej wartości 1.784,97 złotych, to jest czynu z art. 286 §1 k.k. w zb. z art. 270 §1 k.k. i za to z mocy art. 286 §1 k.k. w zb. z art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. skazał go, zaś z mocy art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. w zw. z art. 60 §4 k.k. w zw. art. 60 §6 pkt 4 k.k. wymierzył mu **karę 60 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 20 złotych;**

X. oskarżonego **C. K.** uznał za winnego tego, że w okresie od kwietnia do 16 maja 2003 roku w B., B. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z M. W., M. J. (1), H. G. i innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, posługując się podrobioną wspólnie z M. J. (1) polisą TU (...) dotyczącą odpowiedzialności cywilnej przewoźnika wprowadził spółkę z o.o. (...) z siedzibą w B. w błąd co do zamiaru wykonania usługi transportowej, w wyniku czego doprowadził tę spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci zakupionych przez (...) S.A. w W. w (...) S.A. 43.212 butelek wódki (...) o wartości 332.515,83 złotych, które zostały mu wydane do przetransportowania, a które w efekcie przywłaszczył, w wyniku czego spowodował szkodę w mieniu Towarzystwa (...) S.A., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności wymierzonej za umyślne przestępstwo podobne, to jest czynu z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zb. z art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. i za to z mocy art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zb. z art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. skazał go, zaś z mocy art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. w zw. z art. 60 §3 k.k. w zw. z art. 60 §6 pkt 3 k.k. wymierzył mu **karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,**

- na podstawie art. 46 §1 k.k. orzekł wobec oskarżonego C. K. obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w S. **kwoty 332.515,83 złotych;**

XI. oskarżonego **C. K.** uznał za winnego tego, że w okresie od stycznia do sierpnia 2003 roku w B. i w innych miejscowościach, w ciągu pięciu lat od odbycia ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem osiągania z handlu narkotykami korzyści majątkowych, uczyniwszy z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy, brał udział w krajowym i międzynarodowym obrocie znaczną ilością środków odurzających i psychotropowych, a mianowicie:

1. dokonywał przywozu z Holandii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do B. środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) w łącznej ilości 20 kilogramów o wartości rynkowej (hurtowej) 220.000 złotych w ten sposób, że po uzgodnieniu dostawców, sposobu przemytu i finansowania zakupów narkotyków, dostarczył R. S. i G. R. dwa przerobione paszporty w celu posłużenia się nimi jako autentycznymi na granicy i zlecał M. J. (1), A. P., G. R. oraz R. S. nabywanie marihuany w Holandii i przywóz jej stamtąd pociągami do B., a także z M. J. (1) wprowadził do obrotu 4,5 kilograma marihuany przywiezionej z Holandii, odsprzedając ją za łączną kwotę 67.500 złotych w W. innym osobom,

2. w okresie od lutego do sierpnia 2003 roku na trasie W. – B. – O. trzykrotnie przekazał M. K. (1) łącznie 7 kilogramów środka psychotropowego w postaci amfetaminy o łącznej wartości rynkowej (hurtowej) 140.000 złotych,

3. w okresie od stycznia do marca 2003 roku w B. trzykrotnie sprzedał D. Z. środki psychotropowe i odurzające w łącznej ilości 1,5 kilograma amfetaminy za łączną kwotę 30.000 złotych i 2 kilogramów ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) za łączną kwotę 22.000 złotych,

to jest czynu art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zb. z art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 4 §1 k.k. i za ten czyn z mocy art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zb. z art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. skazał go, zaś z mocy art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. w zw. z art. 60 §3 k.k. w zw. z art. 60 §6 pkt 2 k.k. wymierzył mu **karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 20 złotych,**

- na podstawie art. 45 §1 k.k. orzekł wobec oskarżonego C. K. przepadek korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w **kwocie 257.600 złotych;**

XII. oskarżonego **C. K.** uznał za winnego tego, że w dniu 11 września 2003 roku w B. działając wspólnie i w porozumieniu z M. J. (3) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zamawiając w spółce z o.o. (...) w N. dostawę paliw płynnych i zobowiązując się do zapłacenia za nie w terminie czternastu dni od ich dostawy, wprowadził pracowników tej spółki w błąd co do zamiaru zapłacenia za te paliwa, w wyniku czego doprowadził spółkę z o.o. (...) w N. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci paliw płynnych o łącznej wartości 27.798.03 złotych, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności wymierzonej za umyślne przestępstwo podobne, to jest czynu z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. i za to z mocy art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. skazał go, zaś z mocy art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 60 §4 k.k. w zw. z art. 60 §6 pkt 4 k.k. wymierzył mu **karę 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 20 złotych;**

XIII. oskarżonego **C. K.** uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonych dniach w okresie od września do grudnia 2003 roku w B. i w innych miejscowościach, działając w zamiarze, aby inne osoby dokonały uprowadzenia i przetrzymywania jako zakładnika P. S. w celu zmuszenia go do zapłaty okupu w wysokości 300.000 Euro, ułatwił zleceniodawcy uprowadzenie P. S. – M. W. poprzez nawiązanie kontaktu z bezpośrednimi wykonawcami przestępstwa, znalazł im miejsce przetrzymywania zakładnika, udzielił im kwatery oraz pilotował samochód przewożący uprowadzonego z G. do Ż., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, to jest czynu z art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 252 §1 k.k. w brzemieniu nadanym przez ustawę z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553) w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. i za ten czyn z mocy art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 252 §1 k.k. w brzemieniu nadanym przez ustawę z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553) w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. skazał go, zaś z mocy art. 19 §1 k.k. w zw. z art. 252 §1 k.k. w brzemieniu nadanym przez ustawę z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553) w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 60 §3 k.k. w zw. z art. 60 §6 pkt 3 k.k. wymierzył mu **karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;**

XIV. oskarżonego **C. K.** uznał za winnego tego, że w nieustalonym czasie w II połowie 2003 roku w W. nabywając od nieustalonej osoby 5 blankietów prawa jazdy i 2 blankiety dowodów rejestracyjnych poczynił przygotowania do podrobienia dokumentów i użycia ich jako autentycznych, to jest czynu z art. 270 §3 k.k. i za to z mocy art. 270 §3 k.k. skazał go, zaś z mocy art. 270 §3 k.k. w zw. z art. 60 §4 k.k. w zw. z art. 60 §7 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. w zw. z

art. 49 §1 k.k. odstąpił od wymierzenia kary i orzekł wobec niego świadczenie pieniężne w kwocie 200 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

XV. oskarżonego **C. K.** uznał za winnego tego, że w nieustalonych dniach jesienią 2003 roku w B., działając wspólnie i w porozumieniu z M. W., K. B., M. C. (1), D. A. i innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pozorując świadczenie usługi transportowej towaru, wykorzystując przerobiony poprzez wklejenie zdjęcia K. B. dowód osobisty N. D. oraz podrobione i przerobione dokumenty kierowcy D. A. dowody osobiste, prawa jazdy i dowody rejestracyjne pojazdów, wprowadził pracowników spółki z o.o. (...) w W. w błąd co do swoich zamiarów i podmiotu zleceniobiorcy w wyniku czego doprowadził tę spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci płyt kartonowo – gipsowych i przyborów ładunkowych o łącznej wartości 14.186,39 złotych, które zostały wydane posługującemu się sfałszowanymi dokumentami W. Z. D. A., a następnie przywłaszczone, powodując w ten sposób szkodę w mieniu spółki (...) w S., przy czym czynu tego dopuścił się po odbyciu ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, to jest czynu z art. 286 §1 k.k. w zb. z art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. i za to na podstawie art. 286 §1 k.k. w zb. z art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. skazał go, a na podstawie art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. w zw. z art. 60 §3 k.k. w zw. z art. 60 §6 pkt 4 k.k. wymierzył mu karę **150 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych,**

XVI. oskarżonego **C. K.** uznał za winnego tego, że nieustalonego dnia w 2003 roku w B. przyjął od M. C., a następnie ukrył uzyskane w wyniku popełnienia przestępstwa dokumenty, którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, w postaci dowodów osobistych i praw jazdy innych osób, między innymi W. Z., przechowując je w wynajmowanym mieszkaniu i użyczonym garażu, to jest czynu z art. 276 k.k. i za to z mocy art. 276 k.k. skazał go, zaś z mocy art. 276 k.k. w zw. z art. 60 §4 k.k. w zw. z art. 60 §7 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. w zw. z art. 49 §1 k.k. odstąpił od wymierzenia kary i orzekł wobec niego świadczenie pieniężne w kwocie 200 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

XVII. oskarżonego **C. K.** uznał za winnego tego, że nieustalonego dnia w grudniu 2003 roku w B. przyjął od M. J. (1), a następnie użytkował samochód marki (...) o nr rej. (...) j o wartości 105.000 złotych, wiedząc, że pojazd ten został uzyskany za pomocą czynu zabronionego – oszustwa popełnionego na szkodę (...) S.A., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, to jest czynu z art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. i za to z mocy art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. skazał go, zaś z mocy art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 60 §4 k.k. w zw. z art. 60 §6 pkt 4 k.k. wymierzył mu karę **100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 20 złotych,**

XVIII. oskarżonego **C. K.** uznał za winnego tego, że w okresie od lutego 2004 roku do lipca 2005 roku w B. i w W., w ciągu pięciu lat od odbycia ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z handlu narkotykami, w krótkich odstępach czasu, uczyniwszy sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy, brał udział w krajowym, międzynarodowym i wewnątrzspółnotowym obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i psychotropowych, a mianowicie:

1.
  1. w okresie od lutego do lipca 2004 roku wspólnie i w porozumieniu z M. C., M. J. (1), M. K. (3), M. B. i innymi osobami co najmniej dziesięciokrotnie w W. nabył łącznie 26 kg ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) za kwotę 286.000 złotych, 1000 sztuk tabletek extasy za kwotę 2000 złotych, 1000 znaczków LSD za kwotę 10.000 złotych, 1 kg amfetaminy za kwotę 20.000 złotych i 300 gram kokainy za kwotę 33.300 złotych, z których 25 kg marihuany i 300 gram kokainy przekazał do rozprowadzenia innym osobom,
  2. od połowy 2004 roku do stycznia 2005 roku wspólnie i w porozumieniu z M. K. (4), M. K. (3) i innymi osobami w W. sześciokrotnie nabył łącznie niż 6.5 kg ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) za kwotę 71.500 złotych, 3.000 sztuk tabletek extasy za kwotę 6.000 złotych, 1 kg amfetaminy o wartości rynkowej za kwotę 11.000

złotych i 100 gram kokainy za kwotę 9.300 złotych, a następnie te środki odurzające i psychotropowe przekazał do rozprowadzenia innym osobom,

3. nieustalonego dnia w okresie od października do listopada 2004 roku w B. przyjął od M. C. 2,6 kg haszyszu o wartości rynkowej (hurtowej) 13.000 złotych, a następnie przekazał go innym osobom do dalszego rozprowadzenia,

4. zorganizował przewóz narkotyków z Holandii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do B. w ten sposób, że wielokrotnie zakupił łącznie nie mniej niż 22 kg ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) o wartości rynkowej (hurtowej) 242.000 złotych, które to środki odurzające następnie wspólnie z innymi osobami przewoził do W. oraz do B., po czym przekazał: 20 kg marihuany M. C. i wskazanym przez niego osobom: 1,2 kg - M. K. (3) i P. G., 0,3 kg R. M. oraz 0,5 kg T. i P. S. (2),

5. wielokrotnie zakupił w W. łącznie nie mniej niż 3 kg amfetaminy za kwotę 60.000 złotych, 1 kg marihuany za kwotę 11.000 złotych, 300 gram kokainy za kwotę 27.000 złotych, które następnie odsprzedał: 1,8 kg amfetaminy R. M., 1 kg amfetaminy M. K. (3) i P. H., 300 gram kokainy M. C. oraz 0,2 kg amfetaminy przewiózł do Holandii i przekazał M. J. (1),

6. w styczniu 2005 roku w W. przyjął od E. D., a następnie przekazał do dalszego rozprowadzenia R. M. 15 gram amfetaminy o wartości rynkowej (hurtowej) 300 złotych, 60 gram marihuany o wartości rynkowej (hurtowej) 900 złotych, 150 tabletek extasy o wartości rynkowej (hurtowej) 300 złotych,

7. w bliżej nieustalonych dniach od maja do czerwca 2005 roku w B. dwukrotnie przyjął od M. C. łącznie 1,5 kg marihuany o wartości rynkowej (hurtowej) 25.500 złotych, z czego do dalszego rozprowadzenia 1 kg przekazał M. K. (3) i P. G., a 0,5 kg M. K. (4),

8. w bliżej nieustalonych dniach w czerwcu i w lipcu 2005 r. w Holandii dwukrotnie nabył łącznie nie mniej niż 3,5 kg marihuany za kwotę 38.500 złotych i 1000 tabletek extasy za kwotę 2.000 złotych, które to następnie wspólnie z M. B. i M. K. (3) przywiózł na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do B., gdzie 3 kg marihuany sprzedał M. C., a 0,5 kg marihuany i 1000 tabletek extasy przekazał M. K. (3) i P. G.,

to jest czynu z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm) w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zw. z art. 4 §1 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. w zw. z art. 60 §3 k.k. w zw. z art. 60 §6 pkt 2 k.k. wymierzył mu **karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 20 złotych,**

- na podstawie art. 45 §1 k.k. orzekł wobec oskarżonego przepadek korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w **kwocie 251.901 złotych;**

II. oskarżonego **C. K.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XIX i za to z mocy art. 263 §2 k.k. skazał go, zaś z mocy art. 263 §2 k.k. w zw. z art. 60 §4 k.k. w zw. z art. 60 §6 pkt 4 k.k. wymierzył mu karę **70 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 20 złotych**;

III. oskarżonego **C. K.** uznał za winnego tego, że w nieustalonym czasie wiosną 2005 roku w B. nabył, a następnie w mieszkaniu przy ulicy (...) i garażu przy ul. (...) przechowywał przyrządy przeznaczone do niedozwolonego wytwarzania środków odurzających (uprawy konopi innych niż włókniste) w postaci lamp sodowych, odżywek, zegarów czasowych, filtrów i pochłaniaczy, to jest czynu z art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) i za to z mocy art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) skazał go, zaś na podstawie art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 60 §4 k.k. w zw. z art. 60 §7 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. w zw. z art. 49 §1 k.k. odstąpił od wymierzenia kary i orzekł świadczenie pieniężne w kwocie 200 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. oskarżonego **C. K.** uznał za winnego tego, że w połowie 2005 roku, chcąc, aby właściciel Agencji (...) E. N. popełnił przestępstwo sfalszowania dokumentu, nakłonił go do podrobienia w celu użycia za autentyczne zaświadczenia o zatrudnieniu w Agencji (...) A. K. (2), który nie był pracownikiem tejże agencji, to jest czynu z art. 18 §2 k.k. w zw. z art. 270 §1 k.k. i za to z mocy art. 18 §2 k.k. w zw. z art. 270 §1 k.k. skazał go, zaś z mocy art. 19 §1 k.k. w zw. z art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 60 §4 k.k. w zw. z art. 60 §7 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. w zw. z art. 49 §1 k.k. odstąpił od wymierzenia kary i orzekł wobec niego świadczenie pieniężne w kwocie 150 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

V. oskarżonego **C. K.** uznał za winnego tego, że w okresie od października 2005 roku do września 2006 roku w B., W., R. i innych miejscowościach, w ciągu pięciu lat od odbycia ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z handlu narkotykami, w krótkich odstępach czasu, uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy, brał udział w krajowym i wewnątrzspółnotowym obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i psychotropowych, a mianowicie:

1. wspólnie i w porozumieniu z M. C., M. K. (3) i innymi osobami nabył w wyniku 6 transakcji: 15 kg ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) za łączną kwotę 220.500 złotych, 0,4 kg amfetaminy za łączną kwotę 8.000 złotych i 100 gram kokainy za łączną kwotę 9.000 złotych i przewiózł te środki odurzające z R. do B., a następnie przekazał innym osobom do dalszego rozprowadzenia,
2. przyjął od M. C., w ramach rozliczeń za dostarczone ziele konopi innych niż włókniste (marihuane), 1,6 kg haszyszu o wartości rynkowej (hurtowej) 8.000 złotych, a następnie 1,3 kg haszyszu przekazał do rozprowadzenia innym osobom,
3. w styczniu 2006 roku dwukrotnie przyjął od M. C. łącznie 0,5 kg ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) o wartości rynkowej (hurtowej) 7.350 złotych, a następnie w celu dalszego rozprowadzenia przekazał innym osobom,
4. w bliżej nieustalonych dniach w lutym 2006 roku wspólnie i w porozumieniu z M. K. (3) nabył w W. 1 kg amfetaminy za kwotę 8.000 złotych, a następnie ten środek psychotropowy przekazał w B. innej osobie do dalszego rozprowadzenia,
5. w okresie od marca do września 2006 roku wspólnie i w porozumieniu z M. K. (4) zorganizował nabycie, a następnie w wyniku 10 wyjazdów dokonał przywozu z Holandii do Polski łącznie 24,5 kg ziela konopi innych niż włókniste (marihuany), które kupił za łączną kwotę 71.050 Euro stanowiącą równowartość 269.990 złotych i 100 gram kokainy, którą kupił za łączną kwotę 2.700 Euro stanowiącą równowartość 9.880 złotych, a także zorganizował przywiezienie z Holandii do Polski przez inną osobę łącznie 1,3 kg marihuany kupioną za 3770 Euro

stanowiącą równowartość 14.326 złotych i 3.040 tabletek extasy za łączną kwotę 6.080 złotych i następnie 3,5 kg marihuany przekazał do dalszego rozprowdzenia M. K. (3), R. R., K. D. (2), P. i T. S., R. T. i K. S.,

6. nieustalonego dnia w Z. przekazał R. T. do dalszego rozprowdzenia 100 gram ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) o wartości rynkowej (hurtowej) 1.100 złotych,

7. nieustalonego dnia latem 2006 roku w B. przyjął od R. R., po czym przekazał M. K. (4), M. K. (3) i R. T. łącznie 350 gram amfetaminy o wartości rynkowej (hurtowej) 7.000 złotych,

8. w dniu 18 września 2006 roku w W. na Dworcu (...) w celu dalszego rozprowdzenia przekazał M. K. (4) przywiezione z Holandii 1282 gram marihuany o wartości rynkowej (hurtowej) 14.102 złotych,

to jest czynu z art. art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. w zw. z art. 60 §3 k.k. w zw. z art. 60 §6 pkt 2 k.k. wymierzył mu **karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 20 złotych,**

- na podstawie art. 45 §1 k.k. orzekł wobec oskarżonego C. K. przepadek równowartości korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie **146.844** złotych;

VI. oskarżonego **C. K.** uznał za winnego tego, że okresie od 15 do 18 kwietnia 2006 roku w B., działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. (4) i K. D. (2), będąc, jako kierowca należącego do M. K. (4) samochodu marki (...) o nr rej. (...), sprawcą kolizji drogowej w dniu 15 kwietnia 2006 roku w B., przez podstępne zabiegi polegające na nakłonieniu K. D. (2) w zamian za korzyść majątkową do fałszywego przyznania się do spowodowania tej kolizji oraz poinstruowaniu go wraz z M. K. (4), co do treści jego wyjaśnień składanych później przez niego w postępowaniu o wykroczenie, skierował przeciwko K. D. (2) ściganie o wykroczenie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, to jest czynu z art. 235 k.k. i za to z mocy art. 235 k.k. skazał go, zaś z mocy art. 235 k.k. w zw. z art. 60 §3 k.k. w zw. z art. 60 §6 pkt 4 k.k. wymierzył mu **karę grzywny 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 20 złotych;**

VII. oskarżonego **C. K.** uznał za winnego tego, że nieustalonego dnia od wiosny do czerwca 2003 r. w S. bez wymaganego zezwolenia, w krótkich odstępach czasu, w realizacji z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, prowadził obrót hurtowy napojami alkoholowymi w ten sposób, że:

1. wiosną 2003 roku dwa razy zbył H. G. po 5.000 litrów spirytusu za łączną kwotę 40.000 złotych,
2. w maju i czerwcu 2003 roku dwa razy zbył M. C. (2) po 5.000 litrów spirytusu za łączną kwotę 40.000 złotych,

przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, to jest czynu z art. 45³ ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (t. j. Dz. U z 2007 roku, Nr 70, poz. 473 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. i za to na podstawie art. 45³ ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (t. j. Dz. U z 2007 roku, Nr 70, poz. 473 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 45³ ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (tj. Dz. U z 2007 roku, Nr 70, poz. 473 z późn. zm.) w zw. z art. 60 §4 k.k. w zw. z art. 60 §7 k.k. odstąpił od wymierzenia kary i z mocy art. 45 §1 k.k. orzekł wobec niego środek karny przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie **80.000 złotych**;

VIII. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 §1 i 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego **M. K. (1) łączną karę pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy oraz łączną karę grzywny 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 20 złotych**;

IX. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 §1 i 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego **C. K. łączną karę pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy oraz łączną karę grzywny 300 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 20 złotych**;

X. na podstawie art. 60 §5 k.k. w zw. z art. 60 §3 i 4 k.k., art. 73 §2 k.k. wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych M. K. (1) i C. K. kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby: **wobec M. K. (1) na okres 7 lat, a wobec C. K. na okres 9 lat** i oddał ich w tych okresach pod dozór kuratorów;

XI. na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego **M. K. (1)** kary grzywny zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 13 września 2007 roku do dnia 3 października 2007 roku, przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny;

XII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów B. W. i M. J. (2) kwoty po 1328,40 złotych, w tym kwoty po 248,40 podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu;

XIII. zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych:

- **M. K. (1)** kwotę 640 złotych,
- **C. K.** kwotę 1060 złotych,

tytułem opłat i obciążył ich pozostałymi kosztami sądowymi w częściach im przypadających;

XIV. zwolnił oskarżoną **M. K. (2) (B.)** od ponoszenia kosztów sądowych.

Z wyrokiem tym nie zgodzili się obrońcy oskarżonych M. K. (1) i C. K..

Obrońca M. K. (1) zaskarżył orzeczenie na korzyść oskarżonego, w części dotyczącej rozstrzygnięcia o wymiarze kary i środków karnych, zarzucając mu rażącą niewspółmierność kary wymierzonej za czyny jednostkowe i w konsekwencji – kary łącznej – poprzez:

a) nieodstąpienie od wymierzenia mojemu klientowi kary w trybie art. 61 § 1 kk w zw. z art. 60 § 3 kk w sytuacji, gdy mój mocodawca przyzna³ się do pope³nienia zarzucanych mu czynów już w pocz¹tkowej fazie postępowania przygotowawczego i z³o³y³ w tej sprawie obszerne wyjaśnienia, w których ujawni³ istotne okoliczności pope³nienia zarzucanych mu przestępstw, a także ujawni³ wobec organów powo³anych do ocigania przestępstw istotne wiadomości zwi¹zane z tymi przestępstwami, co zaowocowa³o wniesieniem przez różne jednostki organizacyjne

prokuratury kilkudziesięciu aktów oskarżenia przeciwko innym osobom, a także tego, że mój mocodawca nie uzyskał korzyści majątkowej z popełnianych przestępstw, a po ich ujawnieniu okazał się szczerze skruchać, co pozwala na zasadne twierdzenie, że nawet kary jednostkowe wymierzone przez S. O. przy skorzystaniu z instytucji nadzwyczajnego złagodzenia były w analizowanym stanie faktycznym karami zbyt surowymi, podobnie jak orzeczone wobec mojego klienta na mocy pkt. XXV wyroku kara śmiertelna;

b) naruszenie art. 45 § 1 kk poprzez niezasadne orzeczenie wobec mojego klienta środków karnych w postaci przypadku równowartości korzyści osiągniętej z przestępstwa w wysokości wskazanej w pkt. V - VII skazanego wyroku w sytuacji, gdy w rzeczywistości mój klient nie odniósł z popełnienia przypisanych mu tym wyrokiem czynów jakiegokolwiek korzyści majątkowej, na co jednoznacznie wskazują złożone przez niego w tej sprawie wyjaśnienia, co powoduje, iż nie można w odniesieniu do niego orzec wzmiankowanych środków karnych;

c) naruszenie art. 7 kpk poprzez niezasadne przyjęcie, że w zakresie czynów opisanych w pkt. V – VII skazanego wyroku mój mocodawca osiągnął korzyści majątkowe z popełnienia tych przestępstw w wysokości wskazanej w w/w punktach skazanego wyroku w sytuacji, gdy dowód z wyjaśnień złożonych przez mojego klienta jednoznacznie wskazuje na to, iż nie osiągnął on z tego tytułu jakiegokolwiek korzyści majątkowej, a wręcz poniósł stratę, co skutkowało niezasadnym orzeczeniem względem mojego klienta środków karnych w postaci przypadku równowartości korzyści osiągniętej z tych przestępstw w śmiertelnej wysokości 159.403,00 zł.

Podnosząc powyższe zarzuty, wniosłem o zmianę skazanego wyroku przez uznanie M. K. (1) za winnego popełnienia czynów przypisanych mu skazanym wyrokiem i odstąpienie – na mocy art. 61 § 1 kk – od wymierzenia mu kary.

Obrońca C. K. zaskarżył wyrok w całości na korzyść swojego klienta i zarzucił mu:

1) obrazę przepisów prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 63 § 1 k.k., poprzez niezaliczenie oskarżonemu C. K. na poczet orzeczonej kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 20 września 2006 r. do dnia 31 grudnia 2006 r., przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny;

2) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

a) art. 4, art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. wynikając z niewyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, a także dowolności ustaleń faktycznych i rozstrzygnięcie nie dających się usunąć w pełni wiarygodności na niekorzyść oskarżonego, poprzez:

- przyjęcie w punkcie X wyroku, że jedynie oskarżony jest obowiązany do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem popełnionym wspólnie z innymi osobami,
- odmowę dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego C. K. co do wartości substancji psychotropowych i odurzających opisanych w punkcie XI, XVIII, XXII wyroku;
- przyjęcie w punkcie XI, XVIII, XXII, że korzyści majątkowe popełnionego z przestępstwa jest wartość sprzedanych substancji psychotropowych i odurzających a nie rzeczywiste osiągnięta korzyść,
- przyjęcie, że jedynie oskarżony osiągnął korzyść majątkową z popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie XXIV wyroku,

- przyjęcie w punkcie XXIV wyroku, że korzyści majątkowe jest wartość sprzedanych napojów alkoholowych a nie rzeczywiście osiągnięta korzyść

b) art. 424 § 1 pkt 2 i art. 424 § 2 k.p.k. poprzez brak przytoczenia okoliczności, które S¹d miał na względzie przy wymiarze orodków karnych, a w szczególności poprzez brak wskazania powodów, z jakich S¹d jedynie oskarżonego C. K. obowiązkem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem popezionym wspólnie z innymi osobami i opisanymi w punkcie X wyroku oraz poprzez brak wskazania powodów, z jakich S¹d nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego C. K. co do wartości substancji psychotropowych i odurzających opisanych w punkcie XI, XVIII, XXII wyroku, w jaki sposób dokonał przeliczenia towaru nabywanego w walutach obcych na złotówki i po jakim kursie, a także poprzez niewyjaśnienie dlaczego S¹d przyjął, że jedynie oskarżony osiągnął korzyści majątkowe z popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie XXIV wyroku oraz że korzyści majątkowe jest wartość napojów alkoholowych a nie rzeczywiście osiągnięta korzyść;

3) niesłuszne zastosowanie orodka karnego z art. 45 § 1 k.k., tj. przypadku równowartości korzyści osiągniętej z popełnionego przestępstwa w punkcie XI, XVIII, XXII, XXIV wyroku i w konsekwencji wymiarzenie orodka karnego przekraczającego osiągnięty przez oskarżonego korzyść z popełnionego przestępstwa oraz z art. 46 § 1 k.k. tj. obowiązku naprawienia szkody w punkcie X wyroku i w konsekwencji obciążenie jedynie oskarżonego obowiązkiem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem także przez innych współsprawców.

W petitum wniósł o zmianę wyroku S¹du Okręgowego poprzez wyeliminowanie bądź obniżenie wymierzonych oskarżonemu orodków karnych w postaci przypadku korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w pkt. XI, XVIII, XXII, XXIV wyroku oraz obowiązku naprawienia szkody w punkcie X wyroku a także poprzez zaliczenie oskarżonemu C. K. na poczet orzeczonej kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 20 września 2006 r. do dnia 31 grudnia 2006 r., przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny, zaś alternatywnie złożył wniosek o uchYLENIE zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania s¹dowi I instancji.

Z wyrokiem nie zgodził się również oskarżony M. K. (1), wnosząc o zmianę wyroku, względnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania s¹dowi I instancji.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 29 listopada 2012r., Przewodnicząca składu sędziowskiego odczytała treść pisma z Aresztu Śledczego (...), z którego wynikało, że na poczet orzeczonej wobec C. K. kary pozbawienia wolności w sprawie III K 192/10 winien być zaliczony okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 18.09.2006r. do 14.12.2006r., w wyniku czego obrońca tegoż oskarżonego zmodyfikował swój wniosek apelacyjny w powyższym zakresie.

Oskarżyciel publiczny wniósł o zaliczenie C. K. na poczet orzeczonej kary grzywny okresu jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie z uwzględnieniem okresów zaliczonych już na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności w innych sprawach. W pozostałym zakresie wniósł o nieuwzględnienie obu apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców w części są zasadne i zasługują na uwzględnienie.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do apelacji obrońcy oskarżonego **C. K.** należy stwierdzić, że częściowo zasadny jest podniesiony w niej zarzut obrazę przepisu art. 63 § 1 k.k., poprzez nie zaliczenie oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny okresu jego rzeczywistego pozbawienia wolności. Ze zgromadzonej w aktach dokumentacji wynika, że C. K. w niniejszej sprawie był tymczasowo aresztowany w okresie od 18 września 2006 r. do 10 maja 2007 r. (k. 795,

2831). Jednakże w tym czasie wprowadzono oskarżonemu do wykonania kary orzeczonego prawomocnymi wyrokami w innych sprawach, a mianowicie: Sądu Rejonowego w Białymstoku (...). W związku z powyższym na poczet orzeczonej kary grzywny winna mu być zaliczona jedynie część okresu jego tymczasowego aresztowania w sprawie III K 192/10 Sądu Okręgowego w Białymstoku, tj. od dnia 18.09.2006 r. do dnia 14.12.2006 r., czego potwierdzeniem jest też informacja na powyższą okoliczność uzyskana z Aresztu Śledczego (...) z dnia 14 listopada 2012 r. (k. 9152).

Zgodnie z dyspozycją 63 § 1 k.k. okres ten winien być zaliczony C. K. na poczet orzeczonej wobec tego oskarżonego w pkt. XXV części dyspozytywnej wyroku, kary łącznej grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, po 20 złotych każda i w tej części zaskarżony wyrok wymagał uzupełnienia.

Zastrzeżenia budzi również orzeczenie w zakresie obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem wobec C. K. w pkt. X części dyspozytywnej wyroku.

Sąd I instancji niezasadnie na podstawie art. 46 § 1 k.k. nałożył na oskarżonego obowiązek pokrycia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w S. kwoty 332.512,83 zł. w sytuacji, gdy przypisał mu popełnienie oszustwa wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, a więc w warunkach współsprawstwa.

Na poparcie swego stanowiska, Sąd Okręgowy powołał w uzasadnieniu orzeczenia wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2009 r., VKK 124/09, LEX 519632. Została w nim zawarta teza, że „z samej istoty środka karnego przewidzianego w art. 39 pkt 5 k.k. i art. 46 § 1 k.k. wynika jego prawnokarny, represyjny charakter, dopiero w drugim rzędzie realizujący też funkcję kompensacyjną”. Chodziło w nim o zdefiniowanie ustawowego pojęcia „rzeczywistej szkody wynikłej bezpośrednio z przestępstwa”.

Sąd Najwyższy podtrzymał w powołanym orzeczeniu prezentowaną już wcześniej wykładnię, że „szkodą, do której naprawienia sąd zobowiązuje sprawcę, jest równowartość rzeczywistej szkody wynikłej bezpośrednio z przestępstwa i nie jest dopuszczalne uwzględnienie przy ustalaniu jej wysokości tych składników i elementów szkody, które wynikły z następstw czynu, np. odsetek”. Jego istotą nie był więc sposób naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem orzekany w oparciu o przepis art. 46 § 1 k.k. w warunkach współsprawstwa. W konsekwencji nie może też stanowić wsparcia dla rozstrzygnięcia Sądu I instancji w tym zakresie.

Kodeks karny nie zawiera normy regulującej sposób orzekania obowiązku naprawienia szkody, przewidzianego w art. 46 § 1 k.k. w wypadku, gdy szkoda wyrządzona została w warunkach współsprawstwa, a zatem przez dwie lub więcej osób.

Problematyka zasad orzekania obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej w warunkach współsprawstwa wywoływała też wiele wątpliwości w doktrynie i judykaturze.

Zarówno w piśmiennictwie, jak i w praktyce orzeczniczej dominuje jednak pogląd, że w takiej sytuacji orzeka się obowiązek naprawienia szkody w częściach równych lub stosownie do udziału każdego ze współsprawców w wyrządzonej szkodzie – pro rata partae bądź też orzeka się wobec współsprawców obowiązek solidarnego naprawienia szkody.

Należy przyjąć, że w sytuacji, gdy ustawa pozwala na orzekanie obowiązku naprawienia szkody „w całości albo w części”, ma ona w istocie charakter uznaniowy w zakresie sposobu naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem. Rozstrzygnięcie w tym przedmiocie będzie więc zależne od oceny okoliczności konkretnej sprawy. Wybór sposobu obowiązku naprawienia szkody w wypadku współsprawstwa, należy więc do sądu, który winien mieć na względzie, aby ten środek karny w pełni zabezpieczał w postępowaniu karnym interesy pokrzywdzonego, a zarazem uwzględniał zasadę odpowiedzialności indywidualnej każdego ze współsprawców. Stanowisko to zostało również przyjęte w judykaturze (Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2000 r. (I KZP 40/00, OSNKW 2001, nr 1–2, poz. 2).

Sąd Apelacyjny stoi na stanowisku, że w przypadku C. K. w zakresie przypisanego mu czynu z pkt. X części dyspozytywnej wyroku, popełnionego w warunkach współsprawstwa, obowiązek naprawienia szkody winien być orzeczony wobec każdego ze współsprawców stosownie do udziału każdego z nich w wyrządzonej szkodzie (pro rata partae).

Żadnego uzasadnienia w okolicznościach niniejszej sprawy, nie znajduje natomiast zobowiązanie oskarżonego do pokrycia szkody w całości, a więc również w części dotyczącej pozostałych współsprawców, zwłaszcza, że orzekany na mocy art. 46 § 1 k.k. obowiązek stanowi środek karny, którego nie wykonanie pociąga za sobą daleko idące skutki dla oskarżonego, w tym może spowodować zarządzenie wykonania orzeczonej wobec jego osoby kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (art. 75 § 2 k.k.).

Podkreślić w tym miejscu należy, że jeden ze współsprawców tego czynu, tj. M. W. został już wcześniej skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 2 listopada 2009 r., sygn. akt (...), częściowo zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 7 września 2010 r., sygn. akt(...), jednak nie został wobec jego osoby orzeczony środek karny z art. 46 § 1 k.k. Obciążenie obowiązkiem naprawienia szkody w części jego dotyczącej C. K., kłóciłoby się więc ze społecznym poczuciem sprawiedliwości zwłaszcza, że kwota, do uiszczenia której został zobowiązany oskarżony jest znaczna.

Ponadto orzeczenie takiego obowiązku w stosunku do każdego ze współsprawców w całości, mogłoby spowodować przekazanie pokrzywdzonemu towarzystwu ubezpieczeniowemu wielokrotności kwoty stanowiącej szkodę wyrządzoną przestępstwem i kłóciłoby się z charakterem środków karnych, które powinny być orzekane w sposób zindywidualizowany.

Uwzględniając fakt, że C. K. zostało przypisane współsprawstwo w dokonaniu tego czynu wspólnie i w porozumieniu z M. W., M. J. (1) i H. G. oraz jeszcze jedną nieustaloną osobą, nie ulega wątpliwości, że winien on być zobowiązany do pokrycia szkody w części jego dotyczącej, a więc co najmniej w 1/5 części, która wynosi 66.503,16 zł. zwłaszcza, że jego rola w dokonanym oszustwie była znacząca. Zadaniem C. K. było bowiem, nie tylko zapewnienie firmy transportowej, która będzie przyjmować zlecenia na przewóz towarów, ale również przeznaczonych do tego celu pojazdów oraz zbytu na przejęte towary.

Za takim rozstrzygnięciem przemawia również treść wyjaśnień C. K. z których wynika, że w tym przestępczym przedsięwzięciu wzięło udział w sumie 5 osób i współsprawcy zgodnie z wcześniej przyjętym uzgodnieniem, podzielili się zyskami z procederu w częściach równych, a więc po 1/5 części. Każdy z nich otrzymał również swój udział (k. 901).

Reasumując należy stwierdzić, że orzeczenie Sądu I instancji o obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem wobec C. K. w pkt. X części dyspozytywnej wyroku było nieprawidłowe i wymagało korekty polegającej na dostosowaniu wysokości szkody do pokrycia której został zobowiązany oskarżony, do jego udziału w wyrządzonej szkodzie (pro rata partae).

W pozostałej części apelacja obrońcy C. K. nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji prawidłowo ustalił wysokość korzyści majątkowej osiągniętej przez tego oskarżonego z obrotu środkami odurzającymi i psychotropowymi, będącymi przedmiotem przypisanych mu przestępstw w pkt. XI, XVIII i XXII części dyspozytywnej wyroku. Swoje stanowisko w tym przedmiocie w sposób wyczerpujący uzasadnił w pisemnych motywach wyroku, powołując się przy tym na ugruntowane już w tym zakresie orzecznictwo Sądu Najwyższego, który w postanowieniu z dnia 26 sierpnia 2010 r. I KZP 12/10, OSNKW 2010/9/78, Prok. i Pr. – wkł. 2010/11/1, Biul.SN 2010/8/13 stwierdził jednoznacznie, że „w skład korzyści majątkowej w rozumieniu art. 45 § 1 k.k., podlegającej przepadkowi, wchodzi również wszelkie wydatki poczynione przez sprawcę na uzyskanie przedmiotu pochodzącego z przestępstwa”. Zaprezentowane tam stanowisko należy w pełni podzielić.

W sytuacji, w której kilka osób działa wspólnie i w porozumieniu przy obrocie narkotykami, także według podziału ról, korzyści te dzieli się przez liczbę osób współdziałających. W takim przypadku wobec każdego ze współsprawców

winien być orzeczony na podstawie art. 45 § 1 k.k. przepadek tej części korzyści majątkowej, która mu przypadła na mocy porozumienia.

Z uwagi na nielegalne (przestępcze) pochodzenie korzyści, nie wchodzi w rachubę jakiekolwiek jej miarkowanie, w tym odliczanie wydatków także z legalnego źródła. Sprawca winien być w każdym przypadku pozbawiony korzyści majątkowej w całości, nawet gdyby uzyskana korzyść okazała się mniejsza od wydatków (np. doszło do zbycia narkotyków po cenie niższej od ceny ich nabycia).

Podlegająca przypadkowi równowartość korzyści majątkowej, którą sprawca osiągnął z popełnienia przestępstwa (stypizowanego w przepisach ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii) w rozumieniu przepisu art. 45 § 1 k.k., to nie osiągnięty przez niego zysk łączący się z pomniejszeniem przysporzenia majątku o koszty jego uzyskania, a ekwiwalent wyrażony pieniężnie, odpowiadający kwocie, rzeczy lub prawu uzyskanych ze zbycia, precyzyjnie określonego w przypisanym mu czynnie, środka odurzającego lub psychotropowego (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 12.12.2007 r., II AKz 815/07, LEX nr 5782010).

W przypadku środków odurzających lub substancji psychotropowych przez pojęcie korzyści majątkowej należy więc rozumieć całą kwotę uzyskaną z ich sprzedaży, a nie osiągnięty przez sprawcę zysk wynikający z pomniejszenia przysporzenia majątku o koszty jego uzyskania.

W konsekwencji nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego, że przypadkowi na mocy art. 45 § 1 k.k. podlega jedynie czysty dochód otrzymany ze sprzedaży substancji psychotropowych i środków odurzających, a więc suma uzyskana z ich sprzedaży po potrąceniu poniesionych przez oskarżonego nakładów.

Przyjęcie w zaskarżonym wyroku wartości uzyskanej korzyści majątkowej w oparciu o wartość zbytych substancji psychotropowych i środków odurzających było więc w pełni zasadne.

Te same zasady wyliczenia korzyści majątkowej mają również zastosowanie w odniesieniu do przypisanego oskarżonemu czynu w pkt. XXIV części dyspozytywnej wyroku, gdzie Sąd I instancji przyjął, że wysokość korzyści majątkowej uzyskanej z obrotu hurtowego napojami alkoholowymi bez wymaganego zezwolenia stanowi wartość będącego przedmiotem przestępstwa spirytusu, a więc suma 80.000 zł.

Wbrew stanowisku skarżącego, Sąd I instancji na podstawie art. 45 § 1 k.k. prawidłowo orzekł w stosunku do C. K. przepadek równowartości tak ustalonej korzyści majątkowej w całości, albowiem tylko jego osobie przypisał proceder polegający na hurtowym obrocie napojami alkoholowymi bez wymaganego zezwolenia, poprzez jego zbycie innym osobom. W tym przypadku brak jest elementów współsprawstwa, które pozwalałoby na miarkowanie wskazanej kwoty.

Chybiony jest też zarzut jakoby Sąd I instancji nie dał wiary wyjaśnieniom C. K. co do wartości substancji psychotropowych i środków odurzających, opisanych w pkt. XI, XVIII, XII zaskarżonego wyroku.

Tezie tej przeczy treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku, gdzie Sąd Okręgowy wyraźnie stwierdza, że C. K. przyznał się do popełnienia wszystkich przypisanych mu czynów i jego wyjaśnienia w tym zakresie zostały ocenione w całości jako wiarygodne (str. 20 uzasadnienia). Co więcej Sąd I instancji konstatuje, że w sprawie brak jest jakichkolwiek okoliczności, które podważałyby prawdziwość wersji przedstawionej przez oskarżonego.

W głównej mierze na podstawie wiarygodnych wyjaśnień oskarżonego złożonych w toku postępowania sądowego oraz korespondującego z nimi materiału dowodowego, przyjął również wartość przedmiotu poszczególnych przestępstw i osiągniętych przez oskarżonych korzyści majątkowych (str. 23 uzasadnienia). Na podstawie tak poczynionych ustaleń przyjął najniższe możliwe wartości zgodnie z dyrektywą określoną w art. 5 § 2 k.p.k.

C. K. w toku procesu nie kwestionował ilości substancji psychotropowych i środków odurzających będących przedmiotem przestępstw zarzucanych mu w akcie oskarżenia, które to wielkości zostały również przyjęte w wydanym wobec jego osoby wyroku skazującym.

Sąd Okręgowy w zakresie czynów przypisanych temu oskarżonemu w pkt. XI, XII, XXII części dyspozytywnej wyroku, zmodyfikował jedynie nieznacznie ich opis poprzez doprecyzowanie poszczególnych czynności sprawczych i wskazanie w opisie czynów wartości rynkowej (hurtowej) przedmiotu przestępstwa.

Kwoty stanowiące równowartość osiągniętej przez oskarżonego C. K. korzyści majątkowej w zakresie przypisanych mu czynów z pkt. XI, XII i XII części dyspozytywnej wyroku, Sąd I instancji wyliczył prawidłowo poprzez pomnożenie wartości hurtowej 1 grama lub jednej sztuki (znaczką) narkotyku przez ilość wywiezionego narkotyku i podzielenie uzyskanych w ten sposób wielkości przez liczbę osób uczestniczących w poszczególnych zachowaniach składających się na przestępczy proceder.

Sąd Okręgowy wskazał również na jakiej podstawie ustalił wartość rynkową i hurtową amfetaminy, marihuany kokainy, tabletek ekstazy i LSD. Mianowicie przyjął w tym zakresie za wiarygodne wyjaśnienia złożone przez oskarżonego M. K. (1) i był do tego uprawniony, zwłaszcza, że podawana przez niego wartość poszczególnych narkotyków przeliczona na złotówki, nie była przez strony kwestionowana, w tym przez oskarżonego C. K..

Faktem jest natomiast, że Sąd I instancji nie wskazał, w jaki sposób dokonał przeliczenia towaru nabywanego w walutach obcych na złotówki i po jakim kursie.

Należy jednak domniemywać, że przeliczenie nastąpiło po cenie nieprzekraczającej średniego kursu EURO obowiązującego w czasie popełnienia przypisanych oskarżonemu czynów. Należy zauważyć, że przeliczenia ceny nabycia narkotyków za granicą z EURO na złotówki zostały zawarte w opisie przypisanego C. K. czynu w pkt. XXII części dyspozytywnej wyroku, popełnionego w okresie od marca do września 2006 r., gdzie przyjęto kurs od 3,65 do 3,80 zł za 1 EURO. Jest to niewątpliwie przeliczenie korzystne dla oskarżonego, jeśli uwzględni się średni kurs EURO przyjęty przez Narodowy Bank Polski, który w 2006 r. wynosił 3,895 zł.

Opierając się na wyjaśnieniach M. K. (1), Sąd I instancji w zależności od okresu, w którym dokonywany był obrót narkotykami, przyjął następujące ceny rynkowe (hurtowe) tychże narkotyków : amfetamina 1 gram – 20 zł., kokaina 1 gram – od 90 do 111 zł., marihuana 1 gram – 11 zł., haszysz 1 gram – od 5 do 6 zł., ekstazy 1 tabletkę – 2 zł., LSD 1 znaczek – 10 zł.

Podkreślić należy, że wskazywane powyżej wartości pokrywają się z ceną narkotyków, które w złożonych wyjaśnieniach podał sam C. K.. Mianowicie cenę 1 grama marihuany oszacował na kwotę około 14 – 17 zł., a więc podał nawet wyższą cenę niż została przyjęta w zaskarżonym wyroku (k. 907, 986, 1007), cenę kokainy na kwotę około 100 zł. za 1 gram (k. 908) i tabletek ekstazy po około 1,5 – 2 zł za sztukę (k. 962). C. K. nie kwestionował również podawanej przez współoskarżonego M. K. (1) ceny rynkowej (hurtowej) 1 grama amfetaminy, która została przyjęta w kwocie 20 zł za 1 gram (k. 8927).

Jeśli zatem wskazywane przez oskarżonych wartości poszczególnych narkotyków nie odbiegają od wielkości przyjętych w obrocie i nie były podważane przez C. K. i jego obrońcę w toku procesu, to brak jest podstaw do ich kwestionowania. W sytuacji, gdy skarżący nie precyzuje, które z przyjętych wartości są nieprawidłowe bądź zawyżone i nie wskazuje jednocześnie dowodów, które podważałyby przyjęte wartości, głębsza polemika z zarzutem wniesionego środka odwoławczego w tym zakresie nie jest możliwa.

Sąd Apelacyjny wyeliminował też z opisu czynu przypisanego C. K. w pkt. X części dyspozytywnej wyroku, dane osobowe M. J. (1) i H. G. przyjmując, iż czynu tego oskarżony dopuścił się wspólnie i w porozumieniu z M. W. i innymi ustalonymi osobami. Z akt sprawy wynika bowiem, że spośród osób wymienionych w opisie tego czynu, jedynie M. W. został wcześniej skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 2 listopada 2009 r., sygn. akt. (...), częściowo zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 7 września 2010 r., sygn. akt(...).

Pozostałe osoby, którym zarzuca się popełnienie tego czynu wspólnie i w porozumieniu z C. K., tj. M. J. (1) i H. G. nie zostały dotychczas skazane i są poszukiwane co wynika ustaleń Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku (k. 8718).

Na uwzględnienie, choć w ograniczonym zakresie, zasługuje również apelacja obrońcy oskarżonego **M. K. (1)**.

Odnosząc się do zarzutu obrazy przepisu art. 45 § 1 k.k. poprzez niezasadne orzeczenie wobec oskarżonego środków karnych w postaci przypadku równowartości korzyści majątkowej należy przypomnieć, że zgodnie z treścią powołanego przepisu, jeżeli sprawca osiągnął z popełnienia przestępstwa, chociażby pośrednio, korzyść majątkową niepodlegającą przypadkowi przedmiotów wymienionych w art. 44 § 1 lub 6, sąd orzeka wypadek takiej korzyści albo jej równowartości.

Przepis art. 45 § 1 k.k. nie pozostawia więc dowolności w zakresie orzeczenia przypadku korzyści majątkowej bądź jej równowartości, jeśli tylko spełnione są wszystkie ustawowe przesłanki w nim wymienione. Przeciwnie, nakazuje sądowi stosowanie tego środka karnego, gdy korzyść nie podlega przypadkowi na podstawie art. 44 § 1 k.k., a osiągnięta została z przestępstwa.

Przechodząc do wykładni pojęcia „korzyści majątkowej” należy odwołać się do zaprezentowanej już powyżej szerokiej argumentacji odnoszącej się do apelacji obrońcy C. K..

W tym kontekście należy jeszcze raz z całą mocą podkreślić, iż podnoszona przez obrońcę okoliczność, czy M. K. (1) w ostatecznym rozrachunku uzyskał wymierny zysk z prowadzonej działalności przestępczej dla oceny w tym przedmiocie nie ma istotnego znaczenia. Nie sposób zaaprobować poglądu, że wypadek korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w rozumieniu art. 45 § 1 k.k., utożsamiać należy jedynie z osiągniętym zyskiem, stanowiącym kwoty uzyskane ze sprzedaży narkotyków pomniejszone o swoiście pojmowane koszty uzyskania takiego przychodu.

W sytuacji zatem, gdy narkotyki lub pieniądze uzyskane przez oskarżonego z ich sprzedaży nie są już w jego posiadaniu, przedmiotem orzeczenia o przypadku powinna być, stosownie do normy zawartej w zdaniu 1 art. 45 § 1 k.k., kwota pieniędzy stanowiąca ich równowartość lub jej część w przypadku współsprawstwa.

Określony w art. 45 § 1 k.k. środek karny przypadku korzyści majątkowej albo jej równowartości orzeka się wobec współsprawców przestępstwa w częściach, w jakich według dokonanych ustaleń faktycznych przypadła im osiągnięta wspólnie korzyść majątkowa. W razie trudności z dokładnym ustaleniem wartości udziałów w korzyści majątkowej osiągniętej przez poszczególnych współsprawców, orzeka się wypadek tej korzyści lub jej równowartości w częściach równych (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30.11.2011 r., I KZP 16/11, OSNKW 2011/12/107).

Takich też wycień dokonał w niniejszej sprawie Sąd I instancji, słusznie orzekając wobec oskarżonych wypadek równowartości korzyści majątkowej w tych przypadkach, gdzie doszło do przerzutu narkotyków za granicę i ich zbycia.

Zastrzeżenia budzi jedynie orzeczony wobec oskarżonego M. K. (1) wypadek równowartości osiągniętej korzyści majątkowej za przypisany mu czyn w pkt. V A części dyspozytywnej wyroku.

Sąd Okręgowy przyjmuje bowiem słusznie, że jedno z zachowań wymienione w pkt. V A pkt. 8, wchodzące w skład czynu ciąglego, zakończyło się w fazie usiłowania, czego potwierdzeniem są również ustalenia zawarte na stronie 5 uzasadnienia wyroku. Mianowicie Sąd I instancji przyjmuje, że będąca przedmiotem tego przestępstwa amfetamina w ilości 3 kilogramów została spuszczonej przez jednego ze współsprawców do kanalizacji i w konsekwencji nie doszło do jej wywozu do miejsca docelowego, tj. do Szwecji (str. 5 uzasadnienia).

Zniszczenie przedmiotu przestępstwa, a więc jego brak, uniemożliwia orzeczenie jego przypadku jak również orzeczenie przypadku jego równowartości. Niezasadnie przyjęta korzyść majątkowa jaką miał odnieść z tego tytułu M. K. (1) stanowi kwotę 15.000 zł.

Z kolei w przypadku czynu przypisanego oskarżonemu M. K. (1) w pkt. V A ppkt 2, będąca przedmiotem przestępstwa amfetamina w ilości 3 kilogramów została przechwycona przez szwedzkie służby graniczne, czego potwierdzeniem są również ustalenia Sądu I instancji zawarte na str. 3 części motywacyjnej wyroku. Konsekwencją takich ustaleń winno być zatem pomniejszenie kwoty stanowiącej równowartość osiągniętej korzyści majątkowej za przypisany mu czyn w pkt. V A ppkt. 2 o wartość amfetaminy przypadającą na tego oskarżonego, tj. o kwotę 15.000 zł. Jeśli bowiem będący przedmiotem przestępstwa narkotyk został przez sprawców utracony, to nie sposób też przyjąć, że uzyskali oni z tego tytułu jakąkolwiek wymierną korzyść majątkową. Ponadto w przypadku zatrzymania takiego mienia przez organy ścigania, orzeka się jego przepadek, co wyklucza jednocześnie orzeczenie o przepadku jego równowartości na podstawie art. 45 § 1 k.k. Jest ono dopuszczalne tylko wówczas, gdy niemożliwe jest orzeczenie przepadku samej korzyści. Stanowisko to dominuje również w doktrynie prawa karnego (Jacek Postulski – Komentarz do zmiany art.45 Kodeksu karnego wprowadzonej przez Dz.U. z 2003 r. Nr 111 poz. 1061, Natalia Kłaczyńska - Komentarz do art.45 Kodeksu karnego).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny pomniejszył orzeczoną z tego tytułu kwotę 141.903 zł stanowiącą równowartość osiągniętej korzyści majątkowej podlegającej przepadkowi o kwotę przypadającą oskarżonemu z przypisanego mu czyn ciąglego z pkt. V A ppkt.2 i 8. części dyspozytywnej wyroku, tj. o łączną sumę 30.000 zł .

W konsekwencji orzeczony wobec M. K. (1) przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przypisanego mu przestępstwa z pkt. VA części dyspozytywnej wyroku, winien obejmować kwotę 111.903 zł. co skutkowało wydaniem przez Sąd Apelacyjny w tej części orzeczenia reformatoryjnego.

Należy również zauważyć, że w przypadku czynu przypisanego temu oskarżonemu w pkt. V A ppkt 4, Sąd I instancji przyjmuje, że za przemycone w okresie od 11 – 16 kwietnia 2003 r. 5 kilogramów amfetaminy wartości rynkowej (hurtowej) 100.000 zł do Szwecji, czterej przemytnicy, w tym M. K. (1), nie otrzymali zapłaty od M. G., a więc nie uzyskali z tego przemytu żadnej korzyści majątkowej, chociażby pośrednio w rozumieniu art. 45 § 1 k.k. (str. 4 uzasadnienia). Konsekwencją takich ustaleń nie może być jednak pomniejszenie kwoty stanowiącej równowartość uzyskanej korzyści majątkowej będącej przedmiotem przepadku orzeczonego wobec oskarżonego.

Pojęcie korzyści majątkowej nie jest zdefiniowane w ustawodawstwie. W orzecznictwie rozumie się ją jako zwiększenie aktywów lub zmniejszenie pasywów, które może być wyrażone w pieniądzu [uchwała SN z dnia 15 lutego 1977 r., VII KZP 16/76, OSNKW 1977, nr 4-5, poz. 34; uchwała SN z dnia 30 stycznia 1980 r., VII KZP 41/78, OSNKW 1980, nr 3, poz. 24].

W doktrynie dominuje stanowisko, że przepadek z art. 45 k.k. obejmuje korzyść majątkowa zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego zgodnie z dyspozycją art. 115 § 4 k.k. (Andrzej Zoll – Komentarz do kodeksu karnego, teza 14 do art. 45 k.k., Janusz Raglewski – Komentarz do kodeksu karnego, teza 14 do art. 45 k.k., Andrzej Marek – Komentarz do kodeksu karnego, teza 3 do art. 45 k.k.). Za taką wykładnią powołanego przepisu opowiada się również Sąd Apelacyjny.

Okoliczność zatem, że w tym przypadku korzyść majątkową uzyskał jedynie M. G. (1), któremu amfetamina w ilości 5 kilogramów została przekazana na terenie Szwecji, a który nie zapłacił za jej dostawę twierdząc, że nie spełnia ona oczekiwań odbiorców, a więc inna osoba w rozumieniu art. 115 § 4 k.k., nie zwalnia sądu od orzeczenia przepadku równowartości korzyści majątkowej również w stosunku do dostawców narkotyku, w tym wobec oskarżonego M. K. (1).

Nawiązując z kolei do zarzutu nie odstąpienia od wymierzenia kary w stosunku do M. K. (1) należy podkreślić, iż instytucja określona w art. 61 k.k. ma szczególny charakter. Związana jest z postawą sprawcy współdziałającego w popełnieniu przestępstwa z innymi osobami, a następnie ujawniającego wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu tego przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia. Sprawca ten jest specjalnie trzykrotnie premiiowany. Z jednej bowiem strony może uzyskać na podstawie art. 60 § 3 k.k. obniżenie wymiaru kary poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia (nadzwyczajne złagodzenie kary), następnie możliwe jest warunkowe zawieszenie tej orzeczonej kary na szczególnie korzystnych

zasadach, odbiegających od zasad zawieszania kary innym sprawcom, wreszcie w oparciu o art. 61 § 1 k.k. dopuszcza się możliwość odstąpienia od wymierzenia kary. Intencją ustawodawcy było, aby ta szeroka gama możliwości ulgowego potraktowania i wywołała u takiego sprawcy odpowiednią postawę prowadzącą do współpracy z organami ścigania w zakresie ujawnienia okoliczności przestępstwa i osób współdziałających.

Do oceny sądu należy natomiast ustalenie, czy zostały spełnione warunki określone w art. 60 § 3 k.k. pozwalające na łagodniejsze potraktowanie takiego sprawcy, w tym na odstąpienie od wymierzenia kary. Ustalenie, że zachodzą podstawy do odstąpienia, zobowiązuje sąd do zastosowania tej instytucji. Nie odstąpienie od wymierzenia kary wymaga szczególnego uzasadnienia. Takiego uzasadnienia wymaga także częściowe odstąpienie od wymierzenia kary. Stanowisko to dominuje również w doktrynie prawa karnego (Komentarz do kodeksu karnego – Zbigniew Cwiakalski, teza 12 do art. 61 k.k.).

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd I instancji uwzględnił wniosek prokuratora o zastosowanie wobec oskarżonego M. K. (1) nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o art. 60 § 3 i 4 k.k. z uwagi na postawę tego oskarżonego w toku procesu.

Mianowicie przyjął, że za uwzględnieniem wniosku prokuratora przemawia współpraca oskarżonego z wymiarem sprawiedliwości polegająca na ujawnieniu informacji dotyczących innych osób uczestniczących w popełnieniu przestępstw i podaniu istotnych okoliczności ich popełnienia, także nieznanymi dotychczas organom ścigania, a także jego prawdomówność (str. 24 uzasadnienia).

Sąd Okręgowy przyjmując zatem, że w przypadku M. K. (1) zachodzą przesłanki z art. 60 § 3 k.k. warunkujące odstąpienie od wymierzenia kary, nie czyni jednocześnie jakichkolwiek rozważań, dlaczego tenże oskarżony nie może skorzystać z dobrodziejstwa przewidzianego w art. 61 k.k. Jest to niewątpliwie uchybienie, a zwłaszcza w sytuacji, gdy Sąd I instancji jednocześnie odstępuje od wymierzenia kar w stosunku do oskarżonego C. K. w zakresie przypisanych mu czynów z pkt. XIV, XVI, XX i XXI części dyspozycyjnej wyroku. Zaistniała obraza przepisów postępowania w ocenie Sądu Apelacyjnego nie miała jednak wpływu na treść zaskarżonego wyroku i w konsekwencji nie może skutkować jego zmiany lub uchylecia.

Wydanie takiego orzeczenia przez sąd odwoławczy z uwagi na naruszenie przepisów postępowania może nastąpić nie przy każdej takiej stwierdzonej obrazie, a jedynie wówczas, gdy obraza ta mogła mieć wpływ na treść orzeczenia (zob. w. SN z 22 maja 1984 r., IV KR 122/84, OSNPG 11/1984, poz. 101). Ujawnione uchybienie wymaga więc w każdym przypadku indywidualnej oceny.

Zgodnie z treścią art. 61 k.k. Sąd może odstąpić od wymierzenia kary w wypadkach przewidzianych w ustawie oraz w wypadku określonym w art. 60 § 3, zwłaszcza gdy rola sprawcy w popełnieniu przestępstwa była podrzędna, a przekazane informacje przyczyniły się do zapobieżenia popełnieniu innego przestępstwa.

Nie ulega wątpliwości, że w przypadku oskarżonego M. K. (1) zostały spełnione przesłanki określone art. 60 § 3 k.k. od zaistnienia których ustawodawca uzależnia zastosowanie instytucji odstąpienia od wymierzenia kary. Nie jest to jednak warunek jedyny i wystarczający.

W stosunku do sprawcy spełniającego warunki określone w art. 60 § 3 k.k. możliwość odstąpienia od wymierzenia kary uzależniona jest od spełnienia dodatkowych przesłanek, stanowiących uzasadnienie dla odstąpienia. Przepis stanowi bowiem, że odstąpienie jest możliwe zwłaszcza, gdy rola sprawcy w popełnieniu przestępstwa była podrzędna, a przekazane informacje przyczyniły się do zapobieżenia popełnieniu innego przestępstwa.

Przesłanka dotycząca podrzędnej roli sprawcy w popełnieniu przestępstwa oznacza, że możliwość odstąpienia od wymierzenia kary nie obejmuje osób kierujących grupą przestępczą, organizujących przestępne współdziałanie lub niepełniących takich funkcji formalnie, lecz odgrywających zasadniczą rolę w realizacji przestępstwa. Chodzi tu o osobę, której rola w popełnieniu przestępstwa była faktycznie podrzędna, choćby osoba ta formalnie w strukturze grupy przestępczej lub związku pełniła znaczącą i odpowiedzialną rolę. Warunek, by przekazane informacje

przyczyniły się do zapobieżenia popełnieniu innego przestępstwa ma charakter kumulatywny i musi wystąpić łącznie z podrzędną rolą sprawcy w popełnieniu przestępstwa.

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym treści wyjaśnień złożonych przez samego oskarżonego, nie daje podstaw do przyjęcia, że rola M. K. (1) w przypisanych mu przestępstwach była podrzędna.

W przypadku przetrzutu narkotyków z Polski do Szwecji, jego zadaniem było znalezienie kuriera i dostawcy amfetaminy, z której w pełni wywiązał się. Ponadto M. K. (1) osobiście uczestniczył w wywozie amfetaminy samochodem z Polski do Szwecji. To oskarżony opracowywał też plan działania i sposób przetrzutu narkotyków za granicę, organizował ludzi do wykonania tego zadania i nadzorował jego realizację. Wbrew wywiadowi obrońcy, jego działanie nie ograniczyło się więc jedynie do wykonywania poleceń osoby, która zlecała mu przetrzut narkotyków, ale zajmował się on również organizacją tego procederu i osobiście uczestniczył w przewozie narkotyków za granicę. W świetle powołanych okoliczności, rola M. K. (1) w przestępczym przedsięwzięciu jawi się jako znacząca, a nawet wiodąca, a nie podrzędna jak podnosi jego obrońca.

Brak jest też danych wskazujących na to, że przekazywane przez niego w toku procesu informacje zapobiegły popełnieniu innego przestępstwa lub chociażby przyczyniły się do tego. Faktów za tym przemawiających nie wskazuje również obrońca oskarżonego w złożonej apelacji.

W konsekwencji nie można uznać, że w przypadku tego oskarżonego zostały spełnione wszystkie niezbędne ustawowe przesłanki pozwalające na odstąpienie od wymierzenia kary.

Konkludując należy stwierdzić, że wskutek braku uzasadnienia w tym zakresie Sąd I instancji dopuścił się obrazy przepisów postępowania, w szczególności art. 424 § 2 k.p.k, jednakże nie miała ona wpływu na treść wyroku.

Na poparcie tego stanowiska należy chociażby powołać wyrok Sadu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 8.12.2010 r., II AKA 192/10, LEX nr 785442, gdzie została zawarta teza, że „nawet przy potwierdzeniu braków formalnych w uzasadnieniu, nie oznaczają one wprost braku trafności wyroku, bo uzasadnienie ma zawsze charakter sprawozdawczy, przedstawiający argumentację Sądu z procesu wyrokowania i zostało sporządzone już po ogłoszeniu wyroku, a zatem nie mogło mieć bezpośredniego wpływu na jego treść, jak tego wymaga przepis art. 438 pkt 2 k.p.k”.

Te same uwagi należy też odnieść do zarzutów podniesionych przez samego oskarżonego M. K. (1) w piśmie procesowym z dnia 23 maja 2012 r., które w większości są powieleniem zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy i w istocie stanowią jedynie jej uzupełnienie. Dyspozycja art. 446 § 1 k.p.k. nie pozwala bowiem na potraktowanie przedmiotowego pisma jako odrębnej apelacji z wszelkimi tego konsekwencjami.

W tym kontekście, nawiązując do podniesionej przez tego oskarżonego obrazy przepisu art. 101 § 1 pkt. 2 k.k. należy zauważyć, że kwestię przedawnienia karalności przestępstw zagrożonych karą pozbawienia wolności przekraczającą 3 lata, reguluje art. 101 § 1 pkt 3, który stanowi, że karalność tego rodzaju występów istotnie ustaje, jeżeli od jego popełnienia upłynęło 10 lat.

Skarżącemu umknęła jednak okoliczność, że jeśli w tym okresie wszczęto postępowanie przeciwko osobie, karalność takiego przestępstwa ustaje z upływem 10 lat od zakończenia okresu wskazanego w art. art. 101 § 1 pkt 3 k.k., a więc łącznie po upływie 20 lat od popełnienia przestępstwa (art. 102 k.k.).

Zauważyć więc należy, że większość z czynów przypisanych oskarżonemu zostało popełnionych w okresie od 2002 r. do 2004 r. i zostały one zawarte w postanowieniu o uzupełnieniu i zmianie zarzutów z dnia 9.02.2010r., które w tym samym dniu zostały ogłoszone M. K. (1) (k. 8455 – 8458), a więc w okresie przedawnienia zostało wszczęte postępowanie wobec oskarżonego, które wydłuża okres przedawnienia karalności tychże przestępstw o kolejnych 10 lat.

W powołanym postanowieniu o uzupełnieniu i zmianie zarzutów z dnia 9.02.2010 r., przedstawiono również oskarżonemu zarzut popełnienia czynu w okresie 1995-1996 r. i przypisanego w pkt. VII części dyspozytywnej wyroku.

Jednak czyn ten zakwalifikowany z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomani stanowi zbrodnię zagrożoną karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat trzech, którego karalność ustaje z upływem 20 lat od czasu jego popełnienia (art. 101 § 1 pkt 2 k.k.). Okres ten również jeszcze nie upłynął.

W tym stanie rzeczy nie sposób przyjąć, że na skutek przedawnienia ustała karalność przestępstw przypisanych oskarżonemu.

Zasadne było również orzeczenie wobec oskarżonego na mocy art. 45 § 1 k.k. przypadku równowartości osiągniętej korzyści majątkowej za przypisany mu czyn w pkt. VII części dyspozytywnej wyroku popełniony w latach 1995 – 1996, a więc jeszcze przed wejściem w życie ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U Nr 88, poz. 553).

Sąd Okręgowy słusznie bowiem zastosował do tego czynu jako względniejsze w rozumieniu art. 4 § 1 k.k. przepisy nowego kodeksu karnego obowiązującego od dnia 1 września 1998 r., które w art. 60 § 3 i 4 k.k., przewidują instytucję obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary, którego to dobrodziejstwa nie przewidywał poprzednio obowiązujący Kodeks karny.

Konsekwencją takich ustaleń było zastosowanie do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. VII części dyspozytywnej wyroku całej nowej ustawy, w tym z konsekwencjami wynikającymi z art. 45 § 1 k.k.

Poza wyraźnie określonymi w ustawie wyjątkami nie jest dopuszczalne orzekanie częściowo w oparciu o przepisy ustawy obowiązującej poprzednio, a częściowo o przepisy ustawy nowej (zob. A. Marek, Komentarz..., s. 18; B. Kunicka-Michalska (w:) E. Bienkowska, B. Kunicka-Michalska, G. Rejman, J. Wojciechowska, Kodeks..., s. 259; B. Nita, A. Światłowski, Zakaz..., s. 38 i n.; a także wyrok SN z 4 lipca 2001 r., V KKN 346/99, Prok. i Pr. 2001, z. 12, poz. 1 i 16). Sąd musi dokonać wyboru między konkurującymi ustawami i zastosować całościowo tylko jedną z nich, tj. tę, która in concreto jest względniejsza dla sprawcy (zob. wyrok SN z 4 stycznia 2002 r., II KKN 303/99, Prok. i Pr. 2002, z. 9, s. 6). Należy podzielić pogląd zawarty w wyroku SA w Poznaniu z 16 września 1999 r. (II AKa 178/99, OSA 2000, z. 6, poz. 43): „przepis art. 4 § 1 k.k. nie bez powodu nakazuje porównywanie ustaw - obowiązującej poprzednio i w czasie orzekania, ustaw, a więc nie poszczególnych przepisów, a ustaw w całości. Niemożliwa jest kompilacja względniejszych przepisów z obu ustaw. Organ stosujący prawo zobowiązany jest do wyboru – w myśl reguły z art. 4 § 1 k.k. – jednej z ustaw i stosowanie jej w całości ze wszystkimi konsekwencjami w postaci występowania typów kwalifikowanych, które wcześniej nie istniały”. Jednakże „wymóg stosowania w całości prawa obowiązującego w czasie popełnienia przestępstwa lub w czasie orzekania, zawarty w art. 4 § 1 k.k., odnosi się do poszczególnych czynów, a nie do całości wyroku obejmującego różne czyny” (postanowienie SA w Katowicach z 5 grudnia 2002 r., II AKa 407/02, KZS 2003, z. 4, poz. 49).

Przechodząc z kolei do oceny wymiaru kar orzeczonych wobec poszczególnych oskarżonych, należy na wstępie zaznaczyć, że ocena ta winna obejmować obu oskarżonych, z uwagi na zakres wywiedzionych na ich rzecz apelacji (apelacje co do kary i środków karnych).

Należy zatem przypomnieć, że zarzut rażącej niewspółmierności kary może być skutecznie podniesiony tylko wówczas, gdy suma kar i środków karnych orzeczonych w stosunku do oskarżonego nie uwzględnia w należyтым stopniu ustawowych dyrektyw sądowego wymiaru kary.

Treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, że Sąd I instancji orzekając w tym przedmiocie, uwzględnił te przesłanki, bacząc przy tym by orzeczone kary nie przekroczyły stopnia winy każdego z oskarżonych i spełniły pokładane w nich cele zapobiegawcze i wychowawcze.

Wziął pod uwagę okoliczności łagodzące i obciążające, które również wyeksponował w części motywacyjnej wyroku. Są one wyczerpujące i nie były też kwestionowane przez apelujących. Niecelowe jest więc ponowne ich przytaczanie, zwłaszcza, że Sąd Apelacyjny przyjęte tam ustalenia w pełni aprobuje.

Z całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie wyciągnął również trafne wnioski w przedmiocie kar jednostkowych i kary łącznej jaką winni ponieść obaj oskarżeni.

W szczególności uwzględniając ich postawę w toku procesu, a więc przyznanie się do popełnienia zarzucanych ich czynów, wyrażoną skruchę i podjętą współpracę z organami ścigania, słusznie zastosował wobec każdego z nich dobrodziejstwo nadzwyczajnego złagodzenia kary przewidziane w art. 60 § 3 i 4 k.k., czego efektem było warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonych kar pozbawienia wolności na okres próby.

Tak orzeczone kary spełniają wszystkie ustawowe wymogi określone w art. 53 k.k. i nie noszą znamion rażącej niewspółmierności.

Ustalenia Sądu I instancji w pozostałym zakresie nie budzą również zastrzeżeń i nie były też kwestionowane przez strony.

Z tych też względów, Sąd Apelacyjny nie dostrzegając innych uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, jak również rażącej niesprawiedliwości wyroku, orzekł jak w sentencji.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k., zaś o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w tym postępowaniu, zgodnie z treścią § 14 ust. 2 pkt. 5 w zw. z § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).